

ת"פ 13053/08/19 - מדינת ישראל נגד שחר דורון - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

19.10.2021

ת"פ 13053-08-19 מדינת ישראל נ' דורון

לפני כב' סגנית הנשיא, השופטת נגה שמואלי מאייר

המאשימה

מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד חני שנפ - נוכחת

נגד

הנאשם

שחר דורון - נוכח ע"י ב"כ עוה"ד יורם סגי זקס - נוכח

הכרעת דין

בפתח הדברים, וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"), בית המשפט מודיע לנאשם על זיכוי מחמת הספק מעבירה של **החזקת סם לצריכה עצמית**, לפי סעיף 7(א) +7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) התשל"ג - 1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**").

כתב האישום ורקע כללי

1. כפי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום, במועד המפורט בכתב האישום הגיע צוות שוטרים לכתובת יפה נוף באשקלון על מנת לבצע צווי חיפוש על פי צו; הנאשם ובת זוגו בתאל קמביסיס (להלן: "**בתאל**") מתגוררים ברחוב יפה נוף 23 בדירה 6007 באשקלון.
2. כפי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום 05.08.2018 בשעה 08:50, ברחוב יפה נוף 23 בדירה 3009 באשקלון (להלן: "**הדירה**"), הגיע צוות השוטרים לדירה, ודפק בדלת תוך כדי קריאות "משטרה".
3. צוות השוטרים דפק בדלת במשך דקות ללא מענה.
4. באותו מעמד, החזיק הנאשם בתיק בסם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 0.2280 גרם נטו, וזאת לצריכה עצמית בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים ולא היתר מאת המנהל.
5. בהמשך, נכנס צוות השוטרים דרך הדירה הסמוכה והבחין בנאשם כאשר הוא מסתתר מאחורי דלת הדירה. במעשיו אלו, ניסה הנאשם להכשיל את השוטרים אשר מילאו את תפקידם כדין.
6. מיד ובסמוך, כאשר הודיעו לנאשם על אודות מעצרו, החל הנאשם לקלל את השוטר **עומר אליזאדנה** ולצעוק לעברו: "אתה שונא יהודים יא ערבי מסריח יא בן זונה, רק בגלל שאני יהודי עצרת אותי, יא מחבל".
7. מיד ובסמוך לכך, הרים הנאשם את ידו לעבר השוטר עומר, ובכך ניסה הנאשם להכשיל את השוטר עומר אשר מילא את תפקידו כדין.
8. השוטר עומר השתלט עליו והנאשם המשיך לקלל את השוטר עומר בכך שאמר לו: "אתה ערבי ושונא יהודים כוס אמא שלך יא בן זונה".
9. בגין כל אלו, יוחסו לנאשם עבירות של **החזקת סם לצריכה עצמית** - לפי סעיף 7(א) +7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים **והפרעה לשוטר במילוי תפקידו** - לפי סעיף 275 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
10. במסגרת הליך הבאת הראיות, העידו מטעם המאשימה העדים הבאים: אסף שריקאר (**ע"ת/5**) (להלן: "**אסף**" או "**אסף שריקאר**"); אופיר טלולקר (**ע"ת/1**) (להלן: "**אופיר**" או "**אופיר טלולקר**"); ליאור בן אבו (**ע"ת/4**) (להלן: "**ליאור**" או "**ליאור בן אבו**"); מניסן יאסו (**ע"ת/7**) (להלן: "**מניסן**" או "**מניסן יאסו**"); אלמו גביו (**ע"ת/8**) (להלן: "**אלמו**" או

"אלמו גביו"; עומר אלזיאדנה (ע"ת/6) להלן: "עומר" או "עומר אלזיאדנה"; מיכאל אלבז (ע"ת/2) (להלן: "מיכאל" או "מיכאל אלבז"); ונוי שקורי (ע"ת/3) (להלן: "נוי" או "נוי שקורי").

11. בנוסף לאלו, הוגשו מטעם המאשימה הראיות הבאות: חקירת הנאשם מיום 05.08.2018 (ת/1); חקירת הנאשם מיום 30.12.2018 (ת/2); סיכום ביקור במחלקה לרפואה דחופה מיום 05.08.2018 (ת/3); דו"ח פעולה מאת אסף שריקאר מיום 05.08.2018 (ת/4); דו"ח פעולה מאת אופיר טולוקר מיום 05.08.2018 (ת/5); דו"ח פעולה מאת ליאור בן אבו מיום 05.08.2018 (ת/6); מזכר מאת ליאור בן אבו מיום 05.08.2018 (ת/7); דו"ח מעצר מאת ליאור בן אבו מיום 05.08.2018 (ת/8); תמונות של הנאשם מיום 05.08.2018 (ת/9, ת/9א); דו"ח פעולה מאת עומר אלזיאדנה מיום 05.08.2018 (ת/10); דו"ח פעולה מאת עומר אלזיאדנה מיום 05.08.2018 (ת/11); דו"ח חיפוש במקום מאת אופיר טולוקר מיום 05.08.2018 (ת/12); דו"ח פעולה מאת אייל כהן מיום 06.08.2018 (ת/13); טופס העברת חומר מיום 06.08.2018 מאת אסף רצון (ת/14); דו"ח פעולה מאת נוי שקורי מיום 05.08.2018 (ת/15); דו"ח פעולה מאת מיכאל אלבז מיום 05.08.2018 (ת/16); דו"ח מעצר מאת מיכאל אלבז מיום 05.08.2018 (ת/17); הפנייה למרכז רפואי ברזילי מאת סימון חטב מיום 05.08.2018 (ת/18); הודעת חשוד שנגבתה מבתאל קמביסיס מיום 05.08.2018 (ת/19); חוות דעת סם מאת דפנה דה לה וגה מיום 07.08.2018 (ת/20).

12. מנגד, מטעם ההגנה העיד הנאשם (ע"ה/1) לבדו. מעבר לעדות זו, הראיות שהוגשו הינן: מכתב לנציב תלונות הציבור על מייצגי המדינה בערכאות, כב' השופט (בדימ') ד' רוזן מיום 06.01.2021, ותשובת הנציב מיום 09.03.2021 (נ/1); "הודעת חשוד" שנגבתה מבתאל קמביסיס ביום 30.12.2018, וכן דיסק חקירתה (נ/2).

טיעוני הצדדים

13. **המאשימה** הטעימה, כי כלל התשתית הראייתית שנפרשה לפני בית המשפט מוכיחה את אשמתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום מעבר לספק סביר. **בכל הנוגע לטענת הנאשם להגנה מן הצדק** טענה המאשימה, כי עובר לשמיעת הראיות, בית המשפט כבר נדרש לעניין התנהלות מח"ש בתיק זה, ובהעדר שינוי נסיבות מהותי אזי, אין מקום להידרש לסוגיה זו פעם נוספת. **בכל הנוגע לסמים שנתפסו בדירה במהלך החיפוש** נטען, כי הנאשם הודה בחקירתו במשטרה בהחזקת הסמים, וכי הלה אף אישר את הדברים במהלך עדותו בבית המשפט, ואילו גרסתו של הנאשם לפיה, הסמים אינם שייכים לו, וכי הוא מסר בחקירתו כי הסמים שייכים לו רק כדי להגן על בת זוגו **בתאל**, מהווים גרסה כבושה שהועלתה לראשונה בבית המשפט, שאינה עולה בקנה אחד עם הדברים שהלה מסר בהודעותיו המוקדמות במשטרה. **בכל הנוגע לשאלת חוקיות החיפוש בדירה** נטען, כי לא נפל כל פגם בחיפוש שכן, הצו הוצג בפני הנאשם על ידי השוטרים (כפי שהלה אף הודה במהלך עדותו בבית המשפט), ועניינו של הצו הוסבר לו כדבעי. מה עוד, שהנאשם מסר במהלך עדותו בבית המשפט שבעקבות האלימות שהפנה כלפיו **עומר** בדירה, הוא הפסיק מרצונו להקשיב להסברם של השוטרים על אודות צו החיפוש, ואולם, ברמה המהותית, הנאשם הבין את משמעותו של החיפוש וחר מרצונו שלא לתת את דעתו להסברם של השוטרים על אודותיו. למעלה מכך נטען, כי **נוי שקורי** מסר, שהוסברה לנאשם זכותו לנוכחותם של שני עדים במהלך החיפוש, תוך שהנאשם ויתר על זכותו לנוכחותו של עד נוסף בחיפוש מעבר ל**בתאל** שנכחה במקום. עוד טענה המאשימה, כי גם אם יסבור בית המשפט כי נפל פגם בחיפוש, הרי שלפי **הלכת יששכרוב**, אין מקום לפסול את המוצג שנתפס במהלכו.

14. **בכל הנוגע להפרעה לשוטרי בדירה** נטען, כי מעדויות השוטרים עולה, כי בטרם כניסתם לדירה, הם הזדהו כשוטרים בכך שהם הכריזו בקול רם כי מדובר במשטרה, תוך דפיקות נמרצות על הדלת, כך שלא ניתן לקבל את גרסת הנאשם לפיה, הלה לא שמע שצוות השוטרים הכריז "משטרה" וכי הוא לא ידע כי מדובר בשוטרים. מה גם, ש**בתאל** מסרה, כי היא שמעה את קריאות המשטרה בעוד הנאשם מצוי לידה ואולם, הנאשם בחר שלא לפתוח את הדלת בפני השוטרים ולהסתתר מפניהם.

15. **בכל הנוגע להפרעה לשוטרי בימ"ר לכיש** נטען, כי העדויות שנשמעו בתיק (הן של **עומר אלזיאדנה** הן של **מניסן**

יאסו), מצביעות על כך שהנאשם התנהל בצורה אלימה וחסרת כל רסן בעת היותו מצוי במעצר במשרדי הימ"ר, ואילו גרסתו של הנאשם בכל הנוגע לאלימות שהופנתה כלפיו מצד השוטרים, אין לה על מה שתסמוך, תוך שחומר הראיות ובו, דבריה של **בתאל**; בדיקת החובש ובדיקת הרופא; וכן התמונות המתעדות את חבלות הנאשם - מאשש את גרסת השוטרים לפיה, הופעל על הנאשם אך כוח סביר על מנת לרסנו. מעבר לכך נטען, כי בשעה שהנאשם אישר בעדותו בבית המשפט כי הוא אמר ל**בתאל** להגיד לחוקרים כי הסמים שנתפסו שייכים לו אזי, הנאשם ביצע הלכה למעשה **עבירה של שיבוש מהלכי משפט** (לפי סעיף 244 לחוק העונשין) (אם כי, יוער, כי המאשימה לא הפנתה בעתירתה להוראת החיקוק (שלעיל)), וכי יש מקום להרשיעו בעבירת השיבוש, חרף העובדה שעבירה זו לא יוחסה לו בכתב האישום.

מכל האמור ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

16. מנגד, הנאשם כפר בכל המיוחס לו בכתב האישום. **בסיכומיה, טענה ההגנה פעם נוספת טענת 'הגנה מן הצדק'**. בעניין זה הטעימה ההגנה, כי חרף העובדה כי **עובר** לשמיעת הראיות, ולאחר שהעלה הנאשם טענת מקדמית של הגנה מן הצדק עקב פגמים שנפלו בהתנהלותה של מח"ש, ולאחר שמותב זה החליט להקפיא את ההליכים על מנת שהנאשם יוכל להגיש בקשה מסודרת למח"ש אזי, חקירת מח"ש בכל הנוגע לטענות הנאשם באשר לאלימות שננקטה כלפיו מצד השוטרים נעשתה תוך שיהיו בלתי סביר, לאחר כשנתיים וחצי מקרות האירועים, וכי בחקירתה של מח"ש נפלו ליקויים שונים. בהמשך לכך נטען, כי מח"ש לא מיצתה את החקירה, וכלל לא חקרה את השוטר **עומר אלזידאנה**, השוטר שהיה הגורם הדומיננטי שנקט באלימות כלפי הנאשם. משכך, לשיטת ההגנה, נפל פגם חריף במעשיה של מח"ש, הפוגע בתחושת הצדק וההגינות, המצדיק את ביטולו של כתב האישום. עוד יוער, כי בד בבד לטענה זו שהועלתה על ידי ההגנה בשלב הסיכומים, הגישה ההגנה עתירה להגנה מן הצדק עלי כתב, ברוח דומה למפורט לעיל (נ/3).

17. בכל הנוגע לסמים שנתפסו בדירה במהלך החיפוש נטען, כי **בתאל** הודתה עוד בזמן תפיסת הסמים שהסמים שייכים לה, וכי הסמים כלל לא נתפסו במטלטליו של הנאשם, אלא בתיקה של **בתאל**, ומכאן, שהדעת נותנת, כי הסמים אינם שייכים כלל לנאשם. **בכל הנוגע לשאלת חוקיות החיפוש בדירה** נטען, כי החיפוש שבוצע לא בוצע כדין שכן, החיפוש לא נערך בנוכחות שני עדים כמתחייב בחוק, וכי הנאשם לא וויתר על נוכחותם של שני עדים במהלך החיפוש. בהמשך לכך הטעימה ההגנה, כי אילו הנאשם אכן היה מוותר על זכותו כי החיפוש יערך בנוכחות שני עדים, הדבר היה צריך להיות מתועד בדו"ח החיפוש, דבר שלא נעשה.

18. בכל הנוגע להפרעה לשוטר בדירה נטען, כי צו החיפוש נועד לצורך חיפוש בדירה ולכן, הגם אם הנאשם הסתתר מפני השוטרים אזי, מעשיו לא נעשו בניגוד לאמור בצו החיפוש, ואין במעשיו כדי לגבש את עבירת ההפרעה לשוטר. **בכל הנוגע להפרעה לשוטר בימ"ר לכיש** הטעימה ההגנה, כי כמתואר בעובדות כתב האישום, כלל האירועים המיוחסים לנאשם התרחשו בדירה ולא בימ"ר לכיש, ומשכלל הראיות שנפרשו לפני בית המשפט אין מצביעות על כך שההפרעה הנתענת התרחשה בדירה, הרי שיש לזכות את הנאשם מעבירה זו. ברוח הדברים האמורים נטען, כי מעדויות השוטרים שהגיעו לדירה לא עלה כי הנאשם נהג באלימות בעת החיפוש בדירה או הפריע לשוטרים בעת מעצרו.

19. בכל הנוגע לשיבוש מהלכי משפט, ההגנה טענה, כי לא ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן מפני עבירה זו אשר עובדותיה לא נכללו כלל בכתב האישום.

מכל האמור לעיל ביקשה ההגנה לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום.

עיקרי גדר המחלוקת

20. עיקר המחלוקת שניטשה בין הצדדים כפי שזו מצטיירת מהמענה לכתב האישום, מהעדויות אשר נשמעו בבית המשפט ומסיכומי הצדדים לא נסובה סביב סיפור המסגרת של האירועים המגוללים בכתב האישום. למעשה, הצדדים לא חלקו ביניהם על כך שביום 05.08.2018, הגיעו שוטרים לדירת הנאשם על מנת לבצע חיפוש בדירה באמצעות צו חיפוש שנחתם כדין; שני השוטרים **מיכאל אלבו ונוי שקורי**, נכנסו לדירה דרך דירה אחרת, מצאו את הנאשם במקלט מתחת לדירה, עצרו אותו והעלו אותו בחזרה לדירה; במהלך החיפוש בדירה נתפסו בתיקה של **בתאל** סמים מסוג קנבוס במשקל של

0.2280 נטו שנועדו לצריכה עצמית; וכי לאחר החיפוש בדירה, נלקחו הנאשם ובתאל למשרדי ימ"ר לכיש.

21. עיקר המחלוקת שניטשה בין הצדדים נסובה אם כן, סביב כמה שאלות עיקריות. **השאלה הראשונה הינה**, האם יש מקום להיעתר לטענת **'הגנה מן הצדק'** אותה העלה הנאשם (פעם נוספת), בכל הנוגע להתנהלות מח"ש; **השאלה השנייה הינה**, האם הסמים שנתפסו בתיקה של **בתאל** שייכים לנאשם ומשכך, יש מקום להרשיעו בעבירה של החזקת הסם לצריכה עצמית; **השאלה השלישית הינה**, האם החיפוש בדירה היה חוקי או שמא נפל פגם בחיפוש שנערך בדירה, המצדיק את זיכויו של הנאשם מהמיוחס לו; **השאלה הרביעית הינה**, האם הנאשם הפריע לשוטרים בדירה; **השאלה החמישית הינה**, האם לאחר מעצרו, הנאשם הפריע לשוטרים בתחנת ימ"ר לכיש; **והשאלה השישית הינה**, האם יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירת השיבוש חרף העובדה כי עבירה זו לא יוחסה לו בכתב האישום.

דין והכרעה

22. בטרם אעבור לניתוח הראיות ופירוט ההכרעה שבהן לגופו של עניין, ראוי להזכיר כי על מנת שבית המשפט ירשיע אדם בפלילים, שומה על המאשימה להוכיח את אשמתו מעבר לספק סביר (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין). ודוק, דרישה זו להוכחת אשמתו של אדם מעבר לספק הסביר כתנאי להרשעתו בפלילים מעוגנת בתפיסה חברתית, ונועדה להגן על אמון הציבור בהגנותו של ההליך הפלילי (ראו לעניין זה, ע"פ 6295/05 **קנין נ' מדינת ישראל**, (נבו, 25.01.2007); וע"פ 2697/14 **ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל**, (נבו, 06.09.2016)). בהמשך לכך, וכידוע, עולם המשפט של היום הוא דינאמי, מתחדש ומשתנה, וככזה לעיתים עולה צורך בריענון מושכלות יסוד ואף בכלים מסוג חדש (ראו לעניין זה, גיא סנדר **"דבר העורך"** מתוך **דורון מנשה, התיאוריה של דיני הראיות**, בעמוד 8 (הוצאת פרלשטיין-גינסור, 2017). ברוח הדברים האמורים, מעניין לציין, כי לפי אסטרטגיית ההכרעה המצומצמת, הדרך היחידה להסיק מסקנת אשמה היא באמצעות הפרכתן של כל השערות החפות המאפשרת איפיה סבירה של המשפט הפלילי, ובאופן זה עיקרון ההגנה על חפים מקבל הגנה מרבית שאינה נסתרת בראיות, ברמה של ודאות (מהסוג של ידיעה שיפוטית), ושאינה נחסמת בחסם כלשהו (ראו, דורון מנשה, **"על חוסר נחיצותן של תוספות ראייתיות" התיאוריה של דיני הראיות**, בעמוד 67 (הוצאת פרלשטיין-גינסור, 2017); דורון מנשה ואיל גרונר, **"מהות הספק הסביר"**, בעמוד 99 (הוצאת נבו, 2017); ודורון מנשה ואיל גרונר, **"אולי נפלה טעות? התיאוריה של המשפט החוזר וניתוח פרשת זדורוב"**, בעמוד 86-89 (הוצאת נבו, 2021).

23. עוד יש להזכיר, הגם שהדבר הינו בבחינת מושכלות ראשונים, כי סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: **"פקודת הראיות"**), מורה כי בית המשפט הוא שיעריך את משקל העדויות שנשמעות בפניו ואת מהימנותם של העדים, וזאת על פי התנהגותם, נסיבות העניין, אותות האמת שהתגלו במהלך המשפט, מבחני השכל הישר וניסיון החיים. הקביעה בעניין זה תיעשה לאחר שקילת מכלול של שיקולים ובהם, הגיונה הפנימי של העדות; עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק; הקוהרנטיות הפנימית שלה; סימני האמת העולים ממנה; וההתרשמות מאופן מסירתה (ראו לעניין זה, ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (01.09.2008)). עקרונות כבדי משקל אלו, ילוו את בית המשפט לאורכה ולרוחבה של ההכרעה השיפוטית בדבר אשמתו או חפותו של הנאשם.

24. וכעת, עוד בטרם אגש לפירוט ניתוח הראיות שערך בית המשפט בתיק זה, אציין, כי במקרה הנדון לא מצאתי להטיל דופי באף לא אחד **מעדי התביעה** שנשמעו לפניי. להתרשמותי, עדי התביעה העידו את הדברים כהווייתם כפי שקלטו בחושיהם. העדים העידו במקצועיות ובצורה נטולת פניות ולא מצאתי לפקפק באמינות דבריהם.

25. כך, **עומר אליזאדנה**, שמשרת מעל 30 שנה כשוטר ומשמש כראש צוות בילוש ביחידה המרכזית בימ"ר לכיש, הרי שעדותו בבית המשפט השרתה עלי אמון. כך גם לגבי העדים **מניסן יאסו**, המשמש בתפקיד של בלש מזה כ-14 שנה ו**מיכאל אלבו**, שהינו שוטר המשמש בתפקיד בלש מזה כ-10 שנים, ולאמיתו של דבר אף הסנגור הודה בסיכומיו כי הוא התרשם הימנו כעד מהימן. כך גם לגבי יתר עדי התביעה שהעידו לפניי מצאתי, כי עדותם הייתה עדות אמינה, אשר שיקפה

באופן מהימן את השתלשלות האירועים כהווייתם. מדובר באנשי משטרה אשר ביצעו תפקיד שגרתי לחלוטין מבחינתם, נגד אנשים אשר אותם הם כלל לא הכירו, ולא מצאתי כי היה להם עניין להטעות או למסור דיווח שיקרי לבית המשפט בדבר פעילותם. עוד יוער, כי עדי התביעה **ליאור בן אבו ווני שקורי**, עזבו זה מכבר את שורות המשטרה וכיום הם הינם אזרחים, כך שבעניינם ניתן לומר, אף ביתר שאת, כי לא הייתה להם כל סיבה נראית לעין "לתפור תיק" לנאשם דווקא, או אינטרס 'לצופף שורות' יחד עם עדויות השוטרים האחרים בתיק, כפי שנטען על ידי הנאשם.

26. ויוער, כי אכן מצאתי סתירות מסוימות ואי דיוקים בין העדויות שנשמעו לפניי על ידי מקצת מעדי התביעה, כמו גם מסירת עדות בבית המשפט על דברים שלא בא זכרם בדו"ח הפעולה שרשמו חלק מהעדים. **ואולם**, על אף אי אלו תמיהות ואי דיוקים בעדותם, בבחינת מכלול עדויות עדי התביעה, הגיון הפנימי של העדויות, וכן מהתרשמות בית המשפט הבלתי אמצעית מעדותם של העדים והשוואתן אל מול יתר העדויות השונות שנפרשו לפניי (ובכלל זה, דוחות הפעולה, הראיות האובייקטיביות השונות וכן עם גרסת הנאשם (כפי שיפורט בהמשך הדברים)), הגעתי לכלל דעה, כי אין באי הדיוקים שהתגלו לעיתים בעדותם של עדי התביעה כדי לפגום בעדותם, ולא מצאתי כי סתירות אלו של העדים נפלו לשורש עדותם או שהיה בהן כדי להשליך על מהימנותם של העדים לשלילה, שכן וכידוע, סתירות ואי דיוקים בנקודות מסוימות, כשלעצמן, לא בהכרח יביאו לקביעה לפיה, העדות כולה כמכלול איננה מהימנה (ראו לעניין זה, ע"פ (מחוזי ב"ש) 47736-04-18 **מדינת ישראל נ' אמג'ד אלקאדי** (נבו, 27.03.2019); תפ"ח (מחוזי נצ') 112-09 **מ.י. פרקליטות מחוז הצפון-פלילי נ' דוד בוניפד (עציר)** (נבו, 23.05.2010); עפ"ת (מחוזי מרכז) 4853-04-08 **מוצטפא מצארוה נ' מדינת ישראל** (נבו, 07.09.2008); ע"פ 993/00 **נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205, 224 (2002); וע"פ 433/13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (נבו, 02.06.2014)). מה גם, שבמקרה הנדון אין המדובר בסתירות הנוגעות לליבת האירוע, ובהחלט ייתכן שמקורן בחולשתו של הזיכרון האנושי ובבלבול שנפל אצל חלק מהעדים בשל חלוף הזמן שבין האירועים לבין מועד מתן עדותם. הנה כי כן, עדותם של עדי התביעה הייתה ברורה ובלתי מתחמקת, ועל אף סתירות מסוימות, הרי שבכל הנוגע לליבת עדותם, עדויותיהם שלובות יחד עם יתר הראיות שנפרשו לפניי בית המשפט, ולא מצאתי לפקפק באמינות דבריהם של העדים כמכלול, אשר הותר בי רושם אמי.

27. **בכל הנוגע לעדות הנאשם**, הרי שמקריאת גרסת הנאשם בחקירותיו במשטרה, ושמיעת עדותו בבית המשפט תוך בחינת יתר הראיות בתיק, הנאשם הותר רושם בלתי מהימן בליבו של בית המשפט. בכל הנוגע לעדות עצמה ולאופן מסירתה, התרשמתי כי הנאשם הרבה להיתמם, וניסה פעמים רבות להתחמק ממתן תשובה לשאלות שאינן נוחות לו ואף שיקר לא אחת, תוך שדבריו עמדו בסתירה חזיתית לראיות חיצוניות ואובייקטיביות. עוד התרשמתי כי הלה העיד באופן מניפולטיבי, תוך שהוא הרבה לעשות שימוש בגוזמות, וניכר שעדותו עסקה בהצגת הדברים באופן שיטיב עמו ויציגו באור חיובי ובהצגת היחידה החוקרת, ובמיוחד את **עומר** באור שלילי, תוך שאת עיקר יהבו הפנה הנאשם כלפי אלימות השוטרים שנטענה על ידו זה מכבר, והצגת מצג לפיו הוא הקורבן ואילו **עומר**, הינו השוטר שנקט כנגדו באלימות מתמשכת. לדידי, כל אלה מעוררים תהיות ומקשים לתת בו אמון. משכך, הריני לקבוע כי עדותו של הנאשם הייתה ככלל בלתי מהימנה ויקשה על בית המשפט לקבלה כהווייתה, ועוד אדרש לכך בהרחבה בהמשך.

28. באשר למסמכים שהוגשו בהסכמה, הסגור לא ביקש לחקור את עורכיהם ומשכך, דינם כדין עדות שמסר נותן האמרה, והדבר מסור לבית המשפט האם להסתמך על האמור בהם גם לאמיתות תוכנם, תוך שקילת יתר הראיות (ראו לעניין זה, קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, עמוד 428).

א. טענת ההגנה מן הצדק

29. ראשית חכמה אציין, כי במסגרת הטענות המיקדמיות שהועלו בתיק זה **טרם הבאת הראיות**, טענה ההגנה טענת 'הגנה מן הצדק' בגין התנהלות מח"ש בטיפול בתלונתו של הנאשם על אודות האלימות שהלה ספג לשיטתו מהשוטרים במסגרת האירוע המתואר בכתב האישום. בקצירת האומר יוזכר, כי ההגנה הטעימה, כי במחדליה של מח"ש יש כדי להוביל למסקנה כי נפל פגם חמור בכתב האישום המצדיק את ביטולו או לחילופין, את הקפאת ההליך הפלילי כנגד הנאשם והעברת

תלונתו על אודות האלימות המשטרית למח"ש לצורך בחינתה המחודשת. טענת ההגנה כפי שהועלתה דאז הייתה, כי חרף טענותיו של הנאשם בחקירותיו על אודות האלימות שננקטה כנגדו מצד השוטרים, טענות הנאשם כלל לא נחקרו ונתגלו פגמים בהתנהלותה של מח"ש בטיפול בתלונתו.

30. כזכור, בהחלטתי מיום 05.01.2021, מצאתי, כי לא נפל פגם בכך שהמאשימה בחרה להגיש את כתב האישום כנגד הנאשם, או כי נפל פגם בכך שמח"ש לא קיבלה לידיה את כלל חומרי החקירה הרלוונטיים, ובחרה לזמן תחילה את הנאשם למסור את תלונתו בטרם תידרש לכלל חומרי החקירה. עם זאת, מצאתי כי נפל פגם בכך שמח"ש לא שלחה את מכתב היידוע לכתובת אותה ציין הנאשם בחקירתו במשטרה; חדלה מלפעול עת דבר הדואר שנשלח לנאשם חזר בציון "לא נדרש"; ולא שלחה לנאשם הודעה פורמאלית בדבר סגירת תלונתו. אם כי, מצאתי כי לנאשם תרומה משמעותית בזניחת התלונה, עת הלה חדל מלפעול במשך תקופה ממושכת, ולא טרח לבדוק מה עלה בגורל תלונתו.

31. בסופו של יום, באיזון של דברים, מצאתי לנכון לנקוט **בדרך הביניים**, כך שכתב האישום לא בוטל, אך אפשרתי לנאשם להגיש את תלונתו באופן רשמי למח"ש, והוריתי על הקפאת ההליך עד שתינתן החלטת מח"ש המחודשת בעניין. כמו כן, נוכח התנהלותה של מח"ש צינתי, כי אתחשב בנאשם בגזר הדין, ככל וימצא כי אכן הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

32. למען שלמות התמונה יצוין, כי בד בבד עם השמעת טענותיה, פנתה ההגנה לנציב תלונות הציבור על מייצגי המדינה בערכאות, ומהחלטתו של כב' השופט (בדימ') ד' רוזן מיום 09.03.2021, עלה, כי אכן נפלה שגגה תחת ידי מח"ש עת היא שלחה לנאשם את מכתב היידוע לכתובת שאינה נכונה ובשגיאת כתיב. עוד נקבע, כי היה מצופה ממח"ש, לאחר שהמכתב חזר למשרדה בציון "לא נדרש", כי היא תפעל על מנת לאתר את הנאשם, תוך שהדבר יכול היה להעשות בנקל (נ1).

33. **ומכאן לעניינינו**, כאמור בראשית הדברים, ההגנה, גם **בתום הליך הבאת הראיות**, שבה וטענה בסיכומיה כמה טענות המצדיקות לדידה קבלת סעד של 'הגנה מן הצדק'. **ראשית** נטען, כי מעבר לעובדה שמלכתחילה היה מקום כי מח"ש תמצה את החקירה עובר להחלטה להגיש כתב אישום כנגד הנאשם, בשל העדיפות שיש לתת לתלונת האזרח, הרי שאף **בדיעבד**, ובשעה שמח"ש החלה לבצע את חקירתה בעניין טענותיו של הנאשם כשנתיים וחצי מקורות האירועים, הרי שמדובר בשיהוי ניכר, שגרם לנזק ראייתי בתיק וברי (כך לשיטתה), שלא ניתן היה לבצע חקירה של ממש בנסיבות מעין אלו. **שנית** נטען, כי בהמשך להחלטת בית המשפט להקפאת ההליך, וגם לאחר שמח"ש החליטה לחקור את תלונת הנאשם, הרי שמח"ש הסתפקה בחקירת הנאשם, מבלי שהיא טרחה לחקור את **עומר אליאדנה**, הגורם המשטרתי הדומיננטי שלדברי הנאשם נקט כלפיו באלימות, דבר המהווה מחדל חקירתי של ממש מצידה של מח"ש.

34. כידוע, טענת ה'הגנה מן הצדק', מכירה בסמכותו של בית המשפט להורות על ביטולו של כתב אישום אם השתכנע בית המשפט כי הגשתו או בירורו פוגעים בעקרונות הצדק וההגנות המשפטיות (סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי; ע"פ 6144/10 **טדרוס גטצאו נ' מדינת ישראל** (נבו, 10.04.2013) להלן: "**עניין גטצאו**"; וע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ**, נט(6) 7762005) (להלן: "**עניין בורוביץ**").

35. הנה כי כן, ובכל הנוגע לטענת ההגנה לפיה, מח"ש לא פתחה בחקירה בזמן ביצוע העבירות, אלא בשיהוי ניכר ורק בחלוף כשנתיים וחצי ממועד ביצוע העבירות - נראה, כי מותב זה דן בכך בהרחבה ואכן מצאתי כי הטענות בעניין זה מוצדקות בחלקן ובהמשך לכך, אף נתתי (כאמור), סעד מתאים בדמות הקפאת ההליך וההזדמנות לנאשם להגיש את תלונתו למח"ש באופן פורמאלי ואולם, לא מצאתי כי היה מקום לבטל את כתב האישום בגין התנהלותה של מח"ש, במיוחד נוכח "תרומתו" המשמעותית של הנאשם בזניחת התלונה, עת הלה חדל מלפעול במשך תקופה ממושכת, ולא טרח לבדוק מה עלה בגורל תלונתו. ודי בכל אלה כדי לדחות את טענותיה החוזרות של ההגנה בעניין זה.

36. למעלה מן הצורך יוער, כי ההגנה הלינה על כך שהתנהלותה של מח"ש יצרה למעשה מצב שבו נבדקה תלונתו של

הנאשם בשיהוי ניכר ורק בחלוף כשנתיים וחצי לאחר קרות האירועים שבמוקד כתב האישום, כשלמעשה, לאחר פרק זמן כה ממושך לא ניתן לקיים חקירה של ממש. ואולם וכזכור, ההגנה עתרה במסגרת טענותיה המקדמיות, **עובר להבאת הראיות בתיק זה**, כי בית המשפט יורה על ביטולו של כתב האישום **או לחילופין יקפיד את הטיפול בו לצורך הגשת תלונה מחדשת בהתאם לעניין אלקובי** (ראו לעניין זה, רע"פ 3588/16 **אלקובי נגד מדינת ישראל** (נבו, 27.03.2017) (להלן: "**עניין אלקובי**")). הנה כי כן, ההגנה לא טענה אז, כי אין כל ערך לחקירת מח"ש באותו המועד, נהפוך הוא - ההגנה בטיעונה החלופי, ביקשה מבית המשפט להקפיד את ההליך הפלילי על מנת שיתאפשר לנאשם להגיש תלונה מסודרת למח"ש.

יוצא אפוא, כי ההגנה מנסה לאחוז בחבל משני קצותיו- **מצד אחד**, היא ביקשה זה מכבר להקפיד את ההליך על מנת שהנאשם יוכל להגיש תלונה פורמאלית למח"ש **ומצד שני**, ולאחר שבית המשפט נעתר לבקשתה והורה על הקפאת ההליך, והנאשם הגיש תלונה מסודרת למח"ש, ומח"ש מצידה פתחה בחקירה, ההגנה מלינה על כך שלחקירה זו אין ערך של ממש והיא נידונה מראש לכישלון בשל פרק הזמן הממושך שחלף ממועד קרות האירועים ועד מועד חקירת מח"ש. ברי, כי שתי טענות אלו אינן יכולות לדור זו עם זו בכפיפה אחת.

37. ההגנה הטעימה עוד, כי בעקבות הקפאת ההליך על ידי מותב זה, ולאחר שהנאשם הגיש את תלונתו המסודרת במשרדי מח"ש בהתאם להחלטת בית המשפט, מח"ש לא מיצתה את החקירה עד תום בטרם החליטה לסגור את תיק החקירה ומשכך, נפל פגם בסגירת התיק **בשנית** על ידי מח"ש. בעניין זה למעשה, ההגנה מלינה על **החלטת סגירת תיק החקירה מצידה של מח"ש** שנעשתה בשיקול דעת.

38. כידוע, השגה על החלטה זו של מח"ש צריכה להתברר במסגרת סעיף 64 (א) לחוק סדר הדין הפלילי שכותרתו: "ערר" הקובע כדלקמן:

"על החלטה שלא לחקור או שלא להעמיד לדין, משום שנסיבות העניין בכללותן אינן מתאימות לפתיחה בחקירה או להעמידה לדין, לפי העניין, שלא נמצאו ראיות מספיקות או שנקבע שאין אשמה, רשאי המתלונן לערור כלהלן:

- (1) על החלטה שניתנה על ידי גוף חוקר או תובע כאמור בסעיף 12(א)(1)(ב) או (2) - לפני פרקליט מחוז, פרקליט מפרקליטות המדינה שמונה למנהל תחום עררים או פרקליט מפרקליטות המדינה, בדרגה שאינה פחותה מסגן בכיר א' לפרקליט המדינה, שפרקליט המדינה הסמיכו לכך;

39. יוצא אפוא, כי ככל שהנאשם לא השלים עם החלטת מח"ש, היה עליו להגיש ערר על החלטת מח"ש לסגור את תיק החקירה שכן, זה ההליך שנקבע לכך בחוק, תוך שבהמשך עמדה לו האפשרות לתקוף את ההחלטה (ככל וזו לא הייתה לשביעות רצונו), באמצעות הגשת עתירה לבג"ץ (ראו למשל, בג"ץ 5199/12 **שמעון חיים נ' פרקליטות המדינה - מחלקת עררים** (נבו, 16.05.2013); בג"ץ 5770/05 **נגה ויזל, צוערת נ' מפכ"ל המשטרה** (נבו, 23.08.2006)). הנה כי כן, היה על הנאשם להשיג על החלטת מח"ש במסגרת המסלול המנהלי שנקבע, **ובית משפט זה אינו מהווה ערכאת ערעור על שיקולי מח"ש לסגור את תיק החקירה** (ראו גם, ת"פ (שלום ב"ש) 6384-05-10 **ולדימיר מלצר נגד מדינת ישראל** (נבו, 18.11.2010), (וזאת במובחן ממצב שבו מח"ש כלל לא נדרשה לתלונה מלכתחילה עקב כשלים שונים כגון, שליחת מכתב היידוע שלא לכתובת מגוריו של הנאשם; הפסקת הטיפול בתלונה חרף העובדה כי דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש"; ואי שליחת מכתב סגירה פורמאלי לנאשם, כפי שנתגלה בענייננו בשלב העובר להבאת הראיות (ראו, **עניין אלקובי**, לעיל)). ויוער, כי טענת ה'הגנה מן הצדק' שהועלתה בשלב זה מצידה של ההגנה, וזאת בלא שההגנה מצאה לנכון להגיש ערר, ובטרם מיצוי הדרכים שהתוו על ידי המחוקק והפסיקה, יש בה לידי, חוסר תום לב מצידה של ההגנה, ולו מטעם זה יש להורות על דחיית טענתה (וראו לעניין זה, ת"פ (שלום רמ') 9288-06-10 **מדינת ישראל נ' סטלה אילייב** (נבו, 31.10.2011)).

40. למעלה מן הצורך יוער עוד, כי לא הובא לפני בית המשפט כל מסמך או מידע שהיה מצוי בתיק החקירה של מח"ש או בעניין שיקוליה של מח"ש בהחלטתה לסגור את תיק החקירה. כל שניתן ללמוד מטיעוני הצדדים הוא, כי לאחר החלטת בית המשפט להקפאת ההליך, הנאשם אכן הגיש תלונה מסודרת במשרדי מח"ש. בנוסף לכך, ההגנה הטעימה, כי לאחר הגשת התלונה, מח"ש לא חקרה איש, ואולם, ההגנה לא מצאה לנכון לתמוך את טענתה זו בכל ראיה.

41. ברוח הדברים האמורים, ובמובן התאורטי, אף אם בית המשפט היה מוצא לנכון להידרש להחלטת מח"ש לגופה במסגרת טענת 'הגנה מן הצדק', הרי ברי, שהתערבות בית המשפט הייתה נעשית, אך ורק לו היה מדובר במקרה קיצוני וחריג, והדברים נאמרים ביתר שאת, עת המדובר בהתערבות בשיקול דעתה של רשות מנהלית (וראו, **עניין בורוביץ**, לעיל; ובג"ץ 10713/05 אדוארד מושקוביץ נ' משטרת ישראל (נבו, 26.12.2005)). ואולם, בענייננו, וחרף עתירת ההגנה, לא הוצגה לבית המשפט כל ראיה בדבר אופן התנהלותה של מח"ש לאחר פתיחת חקירת תלונתו של הנאשם בשנית, תוך שבית המשפט לא נחשף לפעולות החקירה שבוצעו על ידי מח"ש או לשיקול דעתה של מח"ש באשר לעילת הסגירה, כך שלא ברור כלל כיצד מצופה מבית המשפט לבחון את החלטת מח"ש גופא או לבחון אם ההחלטה שהתקבלה על ידה לסגירת התיק הינה שגויה מבחינה מהותית, ברמה כה קיצונית, עד שהדבר מצדיק היעדרות למתן הסעד החריג של ביטול האישום. בנסיבות אלו, ובהעדר נתוני מסגרת בסיסיים על אודות החלטת מח"ש ברי, כי בית המשפט לא יכול היה להתערב בהחלטת מח"ש לגופה, גם לו רצה.

הנה כי כן, ומכל הטעמים שפורטו בהרחבה לעיל, מצאתי להורות על דחיית טענת 'הגנה מן הצדק' שהעלתה ההגנה פעם נוספת במסגרת סיכומיה.

42. במאמר מוסגר אציין, כי חרף העובדה כי את עיקר יהבה הפנתה ההגנה להתנהלותה של מח"ש שנמנעה מלחקור כדבעי את תלונת הנאשם באשר לאלימות השוטרים, הרי שמדברי הנאשם במהלך עדותו עלה, כי הלה לא התכוון **מלכתחילה** להגיש תלונה במח"ש ולמסור דברים מעבר לאלה שהוא מסר בחקירתו במשטרה (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 108, שורה 1). הנה כי כן, לא ניתן להתעלם מהרושם החד, כי תלונתו של הנאשם לא הייתה בראש מעייניו עת הוא החליט מיוזמתו לזנוח את תלונתו. בנסיבות אלו, קשה להלום את טענותיו של הנאשם לאלימות החמורה שהופנתה כלפיו מצד השוטרים עת הלה זנח את תלונתו בנקל, וכי הייתה זו מח"ש שכשלה בתפקידה עת היה זה הוא שהחליט מלכתחילה לזנוח את תלונתו ולדידי, בעניין אחרון זה אין לנאשם להלין אלא על עצמו.

וכעת נותר לפנות לגופם של דברים.

ב. עבירת החזקת הסם לצריכה עצמית

43. כאמור זה מכבר, אין מחלוקת של ממש בין הצדדים כי במהלך החיפוש **בדירת הנאשם ובתאל**, נתפס סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של כ-0.2 גרם בתיקה של **בתאל**, תוך שהמאשימה ביקשה מבית המשפט לקבוע כי הסמים שייכים לנאשם ומשכך, להרשיעו בעבירה של **החזקת סם לצריכה עצמית**.

44. בדו"ח הפעולה שרשמה ביום 05.08.2018 **ליאור בן אבו**, שהוגש חלף עדות ראשית, מסרה העדה את הדברים הבאים: **"במהלך משמרת בוקר בשת"פ עם ימ"ר לכיש התבקשנו להגיע לכתובת הנ"ל (יפה נוף 23/6007 אשקלון) לטובת ביצוע צו חיפוש...לאחר מכן התבקשתי ללכת לקומה השלישית...התבקשתי להיות עם הבחורה שהייתה שם...התבקשתי לעשות עליה חיפוש גופני ובחפצים שלה...ובחיפוש בחפציה נתפס בתוך תיק, קססה המכילה חומר החשוד כסם לקחתי את החומר..." (ת/6, שורות 1-14).** בחקירתה הנגדית מסרה **ליאור**, כי לאחר שנתפסו הסמים, **בתאל** מסרה לה כי הסמים שייכים לה, וכי הם נועדו לשימוש עצמי (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 37, שורה 17; עמוד 38, שורות 8-9).

45. בטופס הודעת החשוד, במסגרתו נגבתה הודעתה של **בתאל** ביום 05.08.2018 (ת/19), שהוגש בהסכמה וללא כל סייגים מטעם מי מהצדדים, **בתאל** אישרה כי הסמים נמצאו בתיקה, וכי היא אמרה לשוטרים שהיו בדירה שהסמים שייכים לה (ת/19, עמוד 2, שורות 7-8). עוד מסרה **בתאל** בחקירתה במשטרה, משנשאלה האם הסמים שייכים לה: **"אני לא**

יודע זה לא שלי, זה היה אצלי בתיק יכול להיות שזה של החברה שלי שחר דורון (עמוד 4, שורה 92) (הטעויות הינן במקור, נ.ש.מ). כמו כן, מסרה **בתאל**, כי אכן לנאשם יש נגישות לתיק שלה, אך היא שללה שהיא ראתה כי הנאשם נגע בתיק, או שהנאשם אמר לה כי הוא הניח את הסמים בתיקה (עמוד 5, שורות 97-102). כמו כן, **בתאל** הודתה כי היא מעשנת סמים מדי פעם (עמוד 4, שורה 87).

46. בכל הנוגע למחלוקת שניטשה בין הצדדים באשר להודעתה של **בתאל** מיום 30.12.2018 (נ/2), בשולי העניין ובמאמר מוסגר יוער, כי לאחר עיון בחקירתה של **בתאל** ובדיסק החקירה, מצאתי כי חקירה זו התייחסה לאירוע אחר שהתרחש בראשון לציון ובמועד אחר ושאינו מענייננו, כך שלא ניתן להפיק מהודעתה זו של בתאל כל תועלת באשר לאירוע שבמוקד כתב האישום שלפניי.

47. בחקירתו במשטרה מיום 05.08.2018 (ת/1) מסר **הנאשם** בכל הנוגע לסמים את הדברים הבאים:

"ש: אני מציג בפניך שקית...ובתוכו סמים החשודים כגרס במשקל 1.85 גרם ברוטו של מי זה?

ת: לא יודע.

ש: אני אומר לך שסמים נתפסו בתיק של בת-אל בסלון הבית, מה תגובתך?

ת: אני רוצה בית חולים כואב לי אוד (עמוד 6, שורות 148-152) (הטעות הינה במקור, נ.ש.מ).

48. בהמשך לכך, בחקירתו במשטרה מיום 30.12.2018 (ת/2), מסר **הנאשם** בכל הנוגע לסמים (ויוער, כי החקירה מיום 30.12.2018 נסובה סביב אירוע אחר אך, הנאשם נשאל במסגרתה כמה שאלות בנוגע לאישומים שלפניי):

"ש: בהמשך לחקירתך מתאריך 05.08.2018 אני אומרת לך כי בתאל חברה שלך נחקרה במשטרה לעניין הסמים שנתפסו בתיק שלה מתאריך 05.08.2018 והיא טוענת בחקירתה כי הסמים שנתפסו בתיק הם הסמים שלך ואתה זה ששמת את הסמים בתוך התיק שלה ואני אומר לך כי בכך בתאל מפלילה אותך מה תגובתך לכך?

ת: אין לי מושג יכול להיות שזה הסמים שלי זה היה מזמן זה סך הכול היה רבע גרם של גרם.

ש: האם יש לך הסבר לכך מדוע שמת את הסמים בתיק של בת-אל?

ת: אני לא יודע אנחנו בני זוג ואני לפעמים שם את הטלפון והדברים שלי אצלה אז יכול להיות ששכחתי את הרבע גרם הזה.

ש: אני אומרת לך כי אתה שמת את הסמים בתיק של בתאל מאחר ולא רצית ששוטרים יתפסו את הסמים אצלך. תגובתך?

ת: לא זה לא נכון. אני בכלל לא ידעת שיש בתיק של בת-אל את הרבע גרם הזה (עמוד 3, שורות 36-45) (הטעויות הינן במקור, נ.ש.מ).

49. ואילו, במסגרת חקירתו הראשית מסר הנאשם את הדברים הבאים: **"אני מתוך ג'נטלמניות ומתוך שהיא בת הזוג שלי לקחתי את זה על עצמי ואמרתי שזה שלי. אמרתי לבתאל תגידי שזה שלי. אני לא ידעתי שזה נמצא. גם היא בעצמה לא ידעה שזה נמצא. זה לא היה שלי, לא היה בתיק שלי ולא היה שייך לי"** (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 90, שורות 9-12). בהמשך לכך, מסר הנאשם: **"אמרתי לבתאל שמה שנתפס בתיק תגידי שזה שלי שלא תיכנס ללחץ ממחווה ג'נטלמנית וגם אמרתי בחקירה שאני לא יודע שזה נמצא שם. הם היו צריכים להבין שאם אני לא יודע אז איך זה שלי. כנראה שהיא הכינה ג'וינט, נשאר טיפה והיא השאירה את זה בתיק...שאמרתי להם במשטרה שאני לא יודע ואח"כ אמרתי שזה שלי...אמרתי בשלב כלשהו כן זה שלי בשביל לקחת את זה על עצמי. אולי בהתחלה לא אמרתי"** (עמוד 106, שורות 4-19).

50. מכל העולה עד כה בתמצית ייאמר, כי ככתוב בכתב האישום, ביום 05.08.2018, **בוצע חיפוש** בדירתם של הנאשם ובת זוגו בתאל; בתיקה של **בתאל** נמצאו 0.2 גרם של סם מסוג קנבוס לצריכה עצמית; בחקירתו הראשונה במשטרה **הנאשם**

מסר, כי הוא אינו יודע למי שייכים הסמים; בחקירתו השנייה במשטרה מסר הנאשם, כי הוא כלל לא היה מודע לכך שישנם סמים בתיקה של בתאל, ושלל שהוא החביא את הסמים בתיק, אך הוא לא שלל את האפשרות שאולי הוא שכח את הסמים בתיקה של בתאל, אם כי אפשרות זו נשארה בגדר השערה בלבד; ובעדותו בבית־המשפט, שלל הנאשם כי הסמים שייכים לו, ומסר כי בתחילה, במהלך חקירתו במשטרה הוא שלל קשר לסמים, ואולם לאחר מכן, הוא הודה שהסמים שייכים לו (על אף שהם אינם שלו), על מנת לסייע ל**בתאל**. בעניין אחרון זה יוער, כי דבריו אלו של הנאשם בבית־המשפט לפיהם, לבסוף הוא הודה בחקירתו כי הסמים שייכים לו מתוך 'ג'נטלמניות' ולטובת בתאל, אינם עולים בקנה אחד עם הדברים שהלה מסר בחקירותיו במשטרה שכן, עיון בחקירות אלו מעלה (כאמור), כי הנאשם לא הודה בשום שלב כי הסמים שייכים לו, והמשיך לטעון שהוא אינו יודע דבר על אודות הסמים, ולכל היותר הלה מסר את השערתו לפיה, "**אין לי מושג יכול להיות שזה הסמים שלי... אני לא יודע...אז יכול להיות ששכחתי את הרבע גרם הזה**" (ת/2, עמוד 3, שורות 39-42). כמו כן, בזמן החיפוש בדירה, **בתאל** מסרה, כי הסמים שייכים לה, ואילו בחקירתה במשטרה היא מסרה כי היא איננה יודעת למי שייכים הסמים, אך יתכן שהם שייכים לנאשם, אם כי היא אישרה כי היא לא ראתה את הנאשם מניח את הסמים בתיק, וכי הנאשם לא מסר לה שכך הוא עשה. בנוסף לכך, בתאל הודתה בחקירתה שהיא צורכת סמים מעת לעת.

51.בסיכומה של נקודה זו ייאמר, כי המאשימה נמנעה מלהציג לפני כל ראייה המוכיחה מעבר לספק סביר כי הסמים שנתפסו בתיקה של **בתאל** הם אכן סמים השייכים לנאשם: אדרבא, הסמים נתפסו בתיקה של **בתאל**; עוד במסגרת החיפוש בדירה הודתה כי הסמים שייכים לה, ורק לאחר מכן בחקירתה במשטרה היא הכחישה כי הם שלה, ואולם היא לא מסרה שהסמים שייכים לנאשם, אלא רק מסרה כי **יתכן** שהם שייכים לו. זאת ועוד, **הנאשם** מצידו, **ובניגוד לטענת המאשימה**, לא הודה מעולם כי הסמים שייכים לו, ומסר בחקירתו כי הוא לא יודע על אודות הסמים דבר, ולכל היותר הוא לא שלל את האפשרות שאולי הוא הניח את הסמים בתיקה של בתאל, ושכח מהם. בעדותו בבית־המשפט מסר הנאשם כי הוא הודה בחקירתו במשטרה כי הסמים שייכים לו (על אף שכאמור הדבר אינו עולה מחקירותיו), למרות שהם אינם שייכים לו, אלא שייכים ל**בתאל**.

52.**מכל האמור לעיל, לא מצאתי כי ראיות המאשימה מוכיחות מעבר לספק סביר כי הסמים שנתפסו בתיקה של בתאל הם אכן סמים השייכים לנאשם, ובהינתן האפשרות הסבירה כי הסמים שנתפסו בתיקה של בתאל שייכים לה, מצאתי כי מתעורר ספק שמא הסמים שייכים לנאשם כתזת המאשימה. בנסיבות אלו, הנני מורה על זיכויו של הנאשם מעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית לפי סעיף 7 (א) + 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים, ולו מחמת הספק.**

ג. שאלת חוקיות החיפוש בדירה

53.משהגעתי לתוצאה המזכה בעניין הסמים שנתפסו בתיקה של **בתאל**, נראה כי אין צורך של ממש לדון בשאלת חוקיות החיפוש שנערך בדירה ואולם, ולמעלה מהצורך, מצאתי להידרש לעניין זה ולו למען שלמות התמונה.

54.ההגנה הטעימה, כי נפל פגם בחיפוש שבוצע בדירה בכך שהחיפוש לא נערך בנוכחות שני עדים כמתחייב בחוק, אלא בפני עדה אחת בלבד (היא בתאל), המצדיק את פסילת המוצג (קרי, הסמים), ואת זיכויו של הנאשם מעבירת החזקת הסם. המאשימה טענה מנגד, כי הנאשם ויתר מדעת על זכות זו, תוך שהפנתה לדברים שמסר העד **נוי שקורי** בעדותו ובדו"ח הפעולה שהוא רשם (ת/15). בנוסף לאלה, הפנתה המאשימה לכך שאף הנאשם הודה כי השוטרים הציגו בפניו את צו החיפוש, וכי הוא מעצמו לא שת ליבו לצו עקב אירוע אלים שהתרחש לטענתו בדירה, שגרם לו לאבד עניין בצו. משכך, לשיטתה, החיפוש נערך כדן ויש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

55.סעיף 26 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "**הפקודה**") שכותרתו: "הנוהל בעריכת חיפוש" קובע כדלקמן:

(א) חיפוש, בין על פי צו ובין שלא על פי צו, ייערך בפני שני עדים שאינם שוטרים, זולת אם -

(1) לא ניתן בנסיבות הענין ובגלל דחיפותו לערכו כאמור; נסיבות הענין וטעמי דחיפותו יפורטו בפרוטוקול שייערך;

(2) שופט הרשה לערכו שלא בפני עדים;

(3) תופש הבית או המקום שבו נערך החיפוש, או אחד מבני ביתו הנוכחים שם, ביקש לערכו שלא בפני עדים; הבקשה תפורש בפרוטוקול שייערך.

56. בענין זה קבע בית המשפט העליון שהוראות הפקודה מורות במפורש כי ככל שמבוצע חיפוש בבית שלא בנוכחות שני עדים (בהתאם להוראות סעיף 26 (א)(3)) אזי, יש צורך בבקשה של תופש הבית או המקום שבו נערך החיפוש לערוך את החיפוש ללא עדים, או לכל הפחות הסכמה מפורשת שלו לעריכת החיפוש שלא בפני עדים, ועל ענין זה להיות מתועד בפרוטוקול שייערך. העדר הסכמה שכזו, מהווה פגם בחיפוש (ראו לענין זה, ע"פ 482/20 כסאב מטר נ' מדינת ישראל (נבו, 04.06.2020) (להלן: "ענין מטר").

57. **הנאשם** אמנם הודה במהלך עדותו בבית המשפט כי השוטרים הציגו בפניו את צו החיפוש (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 89, שורות 25-26), עם זאת, הלה טען כי הוא לא קרא את הרשום בצו החיפוש, והכחיש כי מי מהשוטרים הסביר לו דבר על אודות הצו. בנוסף לכך טען הנאשם כי הוא לא וויתר על זכותו לנוכחותם של שני עדים במהלך החיפוש (שם, בעמוד 111, שורה 7, ובעמוד 90, שורה 2).

58. **לעומת זאת, נוי שקורי**, מסר בדו"ח הפעולה שהוא רשם מיום 05.08.2018 (ת/15), שהוגש בהסכמה חלף עדות ראשית כי: **"מיכאל הציג בפניו שהוא זכאי לעדים נוספים אך החשוד טען שרק הוא וזוגתו נוכחים ואינו רוצה עדים נוספים"** (ת/15, שורות 21-22). **נוי**, חזר גם בחקירתו הנגדית על כך ש**מיכאל אלבז**, הציג לנאשם את צו החיפוש וכי הוסברה לנאשם זכותו לנוכחותם של שני עדים במהלך החיפוש, תוך שהנאשם ויתר על זכותו לנוכחותו של עד נוסף בחיפוש מעבר לבתאל שנכחה במקום, ומסר כי הוא אינו מעוניין בעדים נוספים (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 76, שורות 14-16).

59. **עם זאת**, מדו"ח הפעולה שרשם **מיכאל אלבז**, שהוגש בהסכמה חלף חקירתו בחקירה ראשית (ת/16), **מיכאל לא ציין כלל, כי הוא הודיע לנאשם על זכותו לנוכחותם של שני עדים במהלך החיפוש בדירה או בדבר אפשרותו לוותר על זכות זו**. כך גם בחקירתו הנגדית, השיב **מיכאל**, כי לו אכן הוא היה מציין בפני הנאשם את הדברים האמורים, היה מקום כי הדברים יתועדו בדו"ח הפעולה שהוא רשם:

"ש: לגבי החיפוש עצמו, כשאתה מבצע חיפוש אתה רושם את זה בדוח?

ת: בוודאי, אני גם מציג וגם רושם אותו.

ש: אתה מסביר לבן אדם למשל שהצו ניתן על סמים ואמל"ח?

ת: אני מראה לו את זה וגם אומר לו.

ש: כי זה משהו שצריך לרשום אותו?

ת: בוודאי שצריך לרשום.

ש: איפה רשמת בדוח שלך שהסברת לגבי החיפוש?

ת: אצלי בדוח זה לא מצוין.

ש: ביקשת להביא שכנים, עדים?

ת: אני לא זוכר.

ש: אם הייתם מבקשים להביא עדים היית רושם את זה בדוח?

ת: כן.

ש: מה הסיבה שאופיר לא ציין בדוח את הסיבה שלא היו עדים?

ת: תשאל את אופיר.

ש: מה אתה אומר?

ת: אני לא יודע. תשאל את אופיר. (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 86, שורות 8-26).

60. כך גם, עיון בדו"ח החיפוש מיום 05.08.2018 (ת/12), שנערך על ידי **אופיר טלולקר** מעלה, כי **במשבצת למילוי תחת הכותרת: "החיפוש נערך בנוכחות העדים"** - נרשמו פרטיה של עדה אחת, היא **בתאל**. ואילו, **המשבצת למילוי תחת הכותרת: "החיפוש נערך ללא עדים מן הטעם המפורט"** - נותרה ריקה ללא שנרשם בה דבר.

61. מכל האמור עד כה בתמצית ייאמר, **כי נוי שקורי**, מסר כי **מיכאל אלבז**, הביא לידיעת הנאשם את זכותו לכך ששני עדים יהיו נוכחים במהלך החיפוש וכי הנאשם ויתר על זכותו זו. עם זאת, בדו"ח הפעולה (ת/16), שנרשם על ידי **מיכאל אלבז**, הדבר אינו מוזכר כלל, וגם בעדותו בבית המשפט הלה מסר, כי הוא אינו זוכר את הדברים. יתרה מכך, בחקירתו בבית המשפט הודה **מיכאל אלבז**, כי לו אכן הוא היה מביא לידיעת הנאשם את זכותו לכך ששני עדים יהיו נוכחים במהלך החיפוש ובדבר זכותו לוותר על נוכחותם של שני עדים אזי, הוא היה מציין את הדברים בדו"ח הפעולה שהוא רשם. כמו כן, בדו"ח החיפוש (ת/12), מצוין, כי העדה היחידה שהייתה נוכחת במהלך החיפוש הייתה **בתאל**, אך **כלל לא מצוין בדו"ח מה היה הטעם לכך שהחיפוש נערך שלא בנוכחות שני עדים**. ברי, כי לו הנאשם אכן היה מוותר על זכותו לנוכחותם של שני עדים במהלך החיפוש, מצופה היה מהיחידה החוקרת לרשום זאת במשבצת למילוי המיועדת לכך בדו"ח החיפוש **כנדרש בפקודה**.

62. בסיכומה של נקודה זו ייאמר, כי בשל העדר ההלימה בדברים שמסרו נוי ומיכאל בעניין זה, ונוכח הלאקונה שנתגלתה בדו"ח החיפוש, עת לא פורט בדו"ח הטעם בגינו לא נערך החיפוש בנוכחותם של שני עדים, ומשיש ראיות לכאן ולכאן, לא מצאתי שניתן להכריע בצורה חדה וברורה בעניין זה מחומר הראיות שנפרשו לפניי, ולקבוע ללא עוררין, כי הנאשם ויתר על זכותו כי החיפוש יערך בנוכחותם של שני עדים. משכך, ומשדו"ח החיפוש לא מולא כדין, מצאתי להניח ולו מחמת הספק, כי לא הוסברה לנאשם כדבעי זכותו כי החיפוש יערך בנוכחות שני עדים וזכותו לוותר על נוכחותם של עדים בחיפוש; וכי הנאשם לא ויתר במפורש על זכותו כי בחיפוש ינכחו שני עדים. לאור כל אלה, הריני לקבוע כי נפל פגם בדו"ח החיפוש ובחיפוש שנערך בדירה (וראו לעניין זה, עניין מטר, לעיל).

63. למעלה מהצורך יצוין, כי **במשבצת בדו"ח החיפוש שנועדה למילוי הערות עורך דו"ח החיפוש**, נרשמו על ידי **אופיר טלולקר**, הדברים הבאים: **"נשוא הצו ובת זוגו לא שיתפו פעולה ולא פתחו את הדלת לסייע לשוטרים בביצוע הצו"**, תוך **שעומר**, מסר בחקירתו הנגדית, כי הוא אינו זוכר את הנסיבות שהובילו לכך שהחיפוש בדירה לא נערך בנוכחות שני עדים. ואולם, לאחר **שעומר** עיין בדו"ח החיפוש, הלה מסר כי ככל הנראה הסיבה לכך הייתה שהנאשם התנגד לביצוע החיפוש, כפי שפירט **אופיר טלולקר**, בדו"ח שהוא מילא (פרוטוקול הדיון מיום 25.06.2021, עמוד 61, שורות 4-18). חרף דברים אלו, לדידי, לא נהיר כלל וכלל האם כוונת **אופיר**, בהערות בדו"ח החיפוש הייתה שאי שיתוף הפעולה מצד הנאשם התבטא בכך שהנאשם ובתאל לא פתחו את הדלת בפני השוטרים, או שמא אי שיתוף הפעולה התבטא גם בהמשך ובמהלך ביצוע הצו, עת הנאשם הועלה על ידי השוטרים לדירה מהמקלט שבו הוא הסתתר. כמו כן, **אופיר**, לא נשאל מפורשות על אודות עניין זה בבית המשפט, כך שכוונת עורך דו"ח החיפוש בשאלת העדר שיתוף הפעולה מצדו של הנאשם, נותרה עלומה.

יתרה מכך, **אופיר**, שערך את דו"ח החיפוש, מסר בחקירתו הנגדית, כי בזמן שהוא שמר על הנאשם בדירה במהלך ביצוע צו החיפוש, הוא לא הבחין בכל התנהגות חריגה מצדו של הנאשם (פרוטוקול הדיון מיום 25.06.2021, עמוד 34-35). משכך, **ומשאופיר**, ציין בבית המשפט כי הוא לא הבחין בכל התנהגות חריגה מצדו של הנאשם בעת ביצוע צו החיפוש אזי, בהחלט

ניתן לסבור כי משהלה ציין בדו"ח החיפוש כי: "נשוא הצו ובת זוגו לא שיתפו פעולה ולא פתחו את הדלת לסייע לשוטרים בביצוע הצו", כוונתו הייתה לכך שהנאשם לא שיתף פעולה בתחילת הדרך, עת הוא נמנע מלפתוח בפני השוטרים את הדלת ובהמשך הוא הסתתר מפני השוטרים, ולמעשיו אלו בלבד. בנסיבות אלו, בעניין זה לא מצאתי לקבל את השערותו של עומר לסיבה שבגינה החיפוש לא נערך בנוכחותם של שני עדים.

64. חרף מסקנתי לפיה, נפל פגם בחיפוש, לא אוכל להתעלם מכך שבחקירתו הנגדית מסר הנאשם, כי מיד לאחר שהשוטרים הציגו בפניו את הצו, הוא נכנס לסערת רגשות וכלל לא נתן את דעתו לצו:

"הם שלפו עלי נשקים...העלו אותי למעלה...פתאום הגיע מר עומר...הוא בא אלי ישר בצעקות...ונתן לי בעיטת מטאטא..." (פרוטוקול מיום 13.07.2021 עמוד 88 שורות 13-17), "...בהתחלה כשאזקו אותי. הראו לי משהו...הוא שם לי את האזיקים ועצר אותי ויכול להיות שהראה לי את צו החיפוש, אבל מפה לשם לא לקח הרבה זמן עד שקיבלתי את הבעיטה ואז לא התייחסתי אליהם. כלל לא עניין אותי לא מצו החיפוש ולא שום דבר...הראו לי את צו החיפוש, ואז עמר נכנס, נתן לי בעיטה ומכאן הכול התבלגן. הרגשות שלי והכעס והתסכול והפגיעה והכול גרמו לי לתסכול, הרגשתי אש בוערת שלא מגיע לי.

ש: ומאותו רגע לא היה דיאלוג איתם ולא עניין אותך מה הם אומרים?

ת: נכון.

ש: הספקת לקרוא את הצו?

ת: לא. זה היה ממש מהר. אחרי שהעלו אותי למעלה זה לקח דקה שתיים, הוא הגיע, נתן לי את הבעיטה והכל התחיל להתבלגן" (עמודים 110-111 לפרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021).

65. הנה כי כן, הנאשם בעצמו הודה כי השוטרים הציגו בפניו את צו החיפוש, ואולם, בעקבות האירוע האלים שהתרחש לדבריו עם עומר בדירה, בגינו הוא היה נתון בסערת רגשות, הוא נמנע מלשתף פעולה עם השוטרים, לא נתן את דעתו לדברי השוטרים, והפסיק לגלות התעניינות בנוגע לצו (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 111, שורות 1-11). יוצא אפוא, כי לנאשם 'אשם תורם' בכך שבמהלך החיפוש לא נכחו שני עדים שכן, לאחר שהשוטרים הציגו בפניו את צו החיפוש, הוא נמנע מלשתף פעולה עם השוטרים, וחדל מעצמו להתעניין בהסברם של השוטרים על אודות הצו.

66. ולעניינינו, כידוע, בחינת הפגם שנפל במהלך החיפוש ונפקותו, תעשה על פי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית שנקבעה בהלכת יששכרוב (ראו לעניין זה, עניין מטר, לעיל):

"בהתאם לדוקטרינה האמורה לבית-המשפט שיקול-דעת לפסילת קבילותה של ראיה בפלילים, אם נוכח לדעת כי הראיה הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לגדריה של פסקת ההגבלה. מדובר בנוסחת איזון עקרונית השואפת להשגת פשרה ראויה בין מכלול הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים לשאלת קבילותן של ראיות שהושגו שלא כדין, ובהם: חשיפת האמת העובדתית, הלחימה בעבריינות וכן ההגנה על שלום הציבור ועל זכויות נפגעי העבירה מחד גיסא; אל מול ההגנה על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי וטוהרו מאידך גיסא" (ראו לעניין זה, ע"פ 5121/98 טור' רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי, סא(1) 461 (2006)). ודוק, לשם הפעלת דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, לא די בהוכחה שראיה הושגה שלא כדין, אלא יש צורך להוכיח בנוסף, כי קבלת הראיה תפגע פגיעה ממשית בזכותו של הנאשם להליך הוגן, שלא בהתאם לפסקת ההגבלה. בעניין זה, על בית המשפט לבחון את העניין בהתאם לנסיבותיו של המקרה ולערוך איזונים בין ערכים מתנגשים לפי מגוון שיקולים, ובהם, חומרת פעולתה הפסולה של הרשות; מידת ההשפעה של האמצעי הפסול על הראיה שהושגה; והנזק מול התועלת הכרוך בפסילת הראיה (ראו גם, ע"פ (מחוזי ב"ש) 47736-04-18 מדינת ישראל נ' אמג'ד אלקאדי (נבו, 27.03.2019); עפ"ג (מחוזי חי') 12284-04-15 פארס חזימיה נ' מדינת ישראל (נבו, 17.06.2015)). כך גם, לעיתים מצאו בתי המשפט שלא לפסול את הראיות שהושגו בדרך לא חוקית, ולרפא את הפגם בדרך מידתית יותר בדמות הבאת העניין בחשבון בשלב גזירת הדין (עניין מטר, לעיל).

67. לגופם של דברים, נוכח התוצאה המזכה אליה הגעתי, אכן נראה כי מתייתר הצורך לבדוק את נפקותו של הפגם שנפל במהלך החיפוש שכן, ממילא נקבע על ידי כי מתעורר ספק שמא תוצרי החיפוש (קרי, הסמים), שייכים לנאשם. משכך, אותיר עניין זה בצריך עיון ואולם, מצאתי להידרש לסוגיה זו למען "ישמע חכם ויוסף לקח..." (משלי, א, ה); ולמען היחידה החוקרת לא תקלע למצב שבו: "כולם שיבחו את המשורר אבל את השיר איש לא הבין..." (מתוך "השיר קם על יוצרו" העתיד לראות אור בספר שיריו של פרופ' דורון מנשה בהוצאת סלונט/טוטם, 2021) - כך שלא יישנו הדברים, תוך שהיחידה החוקרת תקפיד על עריכת חיפוש ומילוי דוחות החיפוש כדין.

68. במאמר מוסגר אעיר, בכל הנוגע לעבירות ההפרעה לשוטרי במילוי תפקידו (שעוד אדון בהן בהרחבה בהמשך הדברים), לא מצאתי כי הן קשורות לפגם הנטען שנערך במהלך החיפוש שכן, עבירת ההפרעה לשוטרי הראשונה המיוחסת לנאשם, עת הלה הסתתר מפני השוטרים שהגיעו לדירה על מנת לבצע את צו החיפוש, בוצעה על ידו לפי הנטען, עוד לפני שצו החיפוש בוצע בפועל.

על פי הראיות שנפרשו לפניי, הרי שרק לאחר שני שקורי ומיכאל אלבז, העלו את הנאשם לדירה, וצו החיפוש הוצג בפניו, החלו השוטרים לבצע את צו החיפוש בפועל, כשלמעשה, רק בשלב זה, קמה החובה החוקית לבצע את החיפוש בנוכחות שני עדים (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 73, שורה 25; ת/5, שורות 12-18; ת/15, 15-24; ת/16, 19-21). כך גם בכל הנוגע לעבירת ההפרעה לשוטרי השנייה המיוחסת לנאשם, שבוצעה על ידו לפי הנטען במשרדי הימ"ר: שכן, הנאשם נעצר בדירה עוד בשלב שהוא נמצא מסתתר מהשוטרים, עובר לביצוע צו החיפוש בפועל (ת/15, שורה 16; ת/16, שורה 19; ת/17), והובא ליחידת הימ"ר בהמשך למעצרו זה (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 73, שורות 6-21; ת/15, שורות 15-17; ת/16, שורות 15-19). יוצא אפוא, כי אין לפגם שנמצא בחיפוש (עת החיפוש נערך שלא בנוכחות שני עדים ועת דו"ח החיפוש לוקה בחסר), קשר של ממש לעבירות ההפרעה לשוטרי המיוחסות לנאשם בכתב האישום, ואין בפגם זה כדי להשליך על עבירות אלו.

ג. עבירת ההפרעה לשוטרי בדירה

69. כמתואר בכתב האישום, עת השוטרים דפקו על הדלת בכתובת שבה התגורר הנאשם על מנת לבצע את צו החיפוש, נכנס צוות השוטרים דרך הדירה הסמוכה והבחין בנאשם כאשר הוא מסתתר מאחורי דלת. במעשיו אלו לשיטת המאשימה, ביקש הנאשם להכשיל את השוטרים אשר מילאו את תפקידם כדין. ההגנה טענה בסיכומיה, כי צו החיפוש שהיה בידי השוטרים באותה עת היה מיועד לחיפוש בדירה ולא מיועד לחיפוש על הנאשם, ומשכך, הגם אם הנאשם הסתתר מפני השוטרים, הרי שבמעשיו הנאשם לא הפריע לעצם החיפוש בדירה, ומכאן, שלא ניתן להרשיעו בעבירה ההפרעה לשוטרי.

70. הנה כי כן, על בית המשפט יהא להכריע תחילה, האם כמתואר בכתב האישום, הנאשם הסתתר מפני השוטרים, ובהמשך, וככל שהתשובה לשאלה הראשונה תענה בחיוב, יהא עלי לבחון האם מעשיו אלו של הנאשם מגבשים את עבירת ההפרעה לשוטרי.

71. סעיף 275 לחוק העונשין שכותרתו: "הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו" קובע כדלקמן:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטרי כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטרי, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים".

72. ודוק, עבירת ההפרעה לשוטרי הינה עבירה התנהגותית עם כוונה מיוחדת (ראו לעניין זה, רע"פ 6382/11 נאיי קאדריה נ' מדינת ישראל, סו(2) 584 (2013)). היסוד הנפשי לעבירה בא על סיפוקו באמצעות מודעות למעשה ולטיב הנסיבות, ובנוסף לכך נדרש יסוד נפשי של כוונה מיוחדת, היינו' חפץ ממשי, המלווה את המעשה במטרה להכשיל או להפריע לשוטרי. הכוונה המיוחדת הינה סובייקטיבית במהותה, אך ניתן להסיקה מהראיות השונות, בין מהתנהגותו של הנאשם ובין מראיות אחרות (ראו לעניין זה, רע"פ 845/02 מדינת ישראל נ' תנובה מרכז שיתופי לשיווק תוצרת חקלאית לי, סב(3) 307 (2007); רע"פ (מחוזי ירושלים) 9147/05 מדינת ישראל נ' חברת בשיר ר. מ. לבנייה בע"מ, נבו, 26.06.2005). בנוסף

עמוד 14

לכך, המושגים "להפריע" או "להכשילו" זכו לפרשנות רחבה בפסיקה (ראו לעניין זה, ת"פ (מחוזי נצרת) 1043/02 **מדינת ישראל נ' עזמי בן חאלד מוסלמי** (נבו, 06.01.2003), וכן, י' קדמי, **הדין בפלילים חלק שלישי** 1657 (2006)).

73. ובענייננו, הנאשם טען הן בחקירותיו במשטרה והן בבית המשפט, כי הוא החליט להסתתר לאחר ששמע את הדפיקות בדלת ואולם, לדבריו, הוא לא שמע את השוטרים מזדהים ולא שמע אותם צועקים "משטרה" ומכאן, שהוא לא ידע כי המדובר בשוטרים. משכך, יש צורך לברר לפי הראיות שנפרשו לפניי, האם מבחינת היסוד הנפשי של העבירה, הנאשם היה מודע לכך שהדופקים בדלת הינם שוטרים (או לכל הפחות כי הלה חשד בקיומה של נסיבה זו ונמנע לבררה) (ראו, סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין)), והאם במעשיו של הנאשם הייתה כוונה להפריע לשוטרים במילוי תפקידם.

74. **אופיר טולוקר**, מסר בחקירתו הנגדית על אודות השתלשלות העניינים עת הגיעו השוטרים לדירה על מנת לבצע את צו החיפוש: **"רשום בדוח שלי שאני ומיכאל דפקנו בדלת, צעקנו משטרה נא לפתוח, לאחר כמה דקות שלא נפתחה הדלת מיכאל הלך לבדוק אם יש כניסה אחרת לבית או משהו אחר, אני המשכתי לדפוק על הדלת ולאחר עוד כמה דקות נפתחה הדלת, פתחה בחורה בשם בת-אל..."** (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 34, שורות 2-5). גם בדו"ח הפעולה שרשם **אופיר**, מיום 05.08.2018 (ת/5), הלה ציין, כי הוא דפק על הדלת בליווי צעקות "משטרה נא לפתוח" (ת/5, שורה 7).

75. **נוי שקורי**, מסר בחקירתו הנגדית בבית המשפט: **"דפקנו משהו כמו 5 דקות בחוזקה על הדלת בצורה מאוד מאוד חזקה עד שהשכנים לא הבינו מהקורה, הכרזנו 'משטרה' בקול רם, לא היה מענה מהדירה, לאחר כ-5 דקות הבנו שיש איזו דרך אחרת להגיע לדירה, עלינו קומה במדרגות ובקומה העליונה הייתה דלת מתחת לרצפה, כמו של ממ"ד, פתחנו את דלת המתכת וזיהינו סולם שמוביל לדירה. ירדנו למטה לדירה, אני ומיכאל היינו אם אני זוכר נכון, כשירדנו לדירה פגשנו אישה בשם בתאל... היא הייתה בדירה, הייתה מבוהלת... לאחר מכן כאשר ירדנו לדירה זיהינו עוד דלת מתחת בדירה עצמה, פתחנו אותה... והייתה שם עוד ירידה עם סולם כנראה לדירה אחרת... התחלנו לעשות סריקה ולחפש אם יש אנשים בדירה וכשפתחנו את אחת הדלתות של החדרים, נכנסנו לאחד החדרים והסתבר שהחשוד היה מאחורי אחת הדלתות"** (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמודים 72-73). יוער, כי גם בדו"ח הפעולה שנרשם על ידי **נוי שקורי**, מיום 05.08.2018 (ת/15), הלה ציין, כי **מיכאל** הכריז בעת הדפיקה בדלת "משטרה" בקול רם (ת/15, שורה 6). **נוי שקורי**, ציין בנוסף בדו"ח הפעולה שהוא רשם כי: **"מיכאל שאל אותו מדוע לא פתח את הדלת החשוד ענה שפחד שזה הוצאה לפועל ולכן לא פתח את הדלת וברח"** (ת/15, שורות 19-21).

76. במאמר מוסגר אציין, כי לא נעלם מעיניי כי מעדותו של **נוי שקורי**, בבית המשפט, עלתה תמיהה בכל הנוגע לדבריו של הלה על אודות כך שבעת החיפוש אחר הנאשם בירידה לקומה התחתונה, הוא הבחין בכך שהנאשם **הטיל את מימיו על הרצפה** (במקלט המצוי מתחת לדירת הנאשם) (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 47, שורה 3). **נוי מסר מצד אחד**, כי הוא נמנע מלפרט עניין זה בדו"ח הפעולה שהוא רשם שכן, לטעמו, אין זה מכובד לרשום דבר מעין זה בדו"ח פעולה, עם זאת, **ומצד שני**, הלה מצא לנכון לציין זאת מעצמו ומבלי שנשאל על כך במסגרת עדותו בבית המשפט. כמו כן, עובדת הטלת המים על הרצפה מצדו של הנאשם, אף לא בא זכרה בדו"ח הפעולה (ת/16), שנרשם על ידי **מיכאל אלבז**, שהיה נוכח עם **נוי** במקום, **כשמיכאל** אף לא הזכיר עניין זה כלל במהלך עדותו בבית המשפט.

77. חרף האמור, **נוי שקורי**, לא הותיר בליבו של בית המשפט רושם בלתי מהימן, נהפוך הוא, העד עזב זה מכבר את שורות המשטרה, אין לו הכרות עם הנאשם, ולא מצאתי סיבה של ממש לכך שהעד ימסור דבר שקר בעדותו. כך גם, **בכל הנוגע לליבת האירועים שבמוקד כתב האישום** - ובהם, הדפיקות בדלת; ההכרזה כי מדובר במשטרה; והירידה למקלט ואיתור הנאשם כשהוא מסתתר מאחורי דלת, הרי שעדותו של **נוי** נתמכת ומשתלבת בעדויות נוספות (כפי שיפורט להלן), ומשכך, לא מצאתי להטיל דופי בדבריו. **מה גם (וכפי שאראה מיד), את רוב סיפור המסגרת, הנאשם עצמו לא הכחיש** (ובכלל זה, את העובדה כי הלה שמע דפיקות על הדלת (אם כי לדבריו, הוא לא שמע כי הכריזו "משטרה"); ואת העובדה שהשוטרים איתרו אותו בדירה התחתונה. אם כן, ובכל הנוגע לליבת עדותו של **נוי**, עדותו הייתה קוהרנטית ושלובה היטב

עם יתר הראיות, ומשכך, לא מצאתי בתמיהה שעלתה מחלק מסוים בדבריו כדי לפגום במכלול עדותו.

78. ובחזרה לענייננו, מיכאל אלבז, מסר בחקירתו הנגדית בבית המשפט: "לציין שדפקנו ממש חזק ברמה של כמו

פטישים על הדלת...זה היה מלווה גם בצעקות של "משטרה לפתוח את הדלת" (פרוטוקול הדיון מיום

13.07.2021, עמוד 81, שורות 78). בהמשך לכך מסר מיכאל: "לא פתחו לנו את הדלת, נכנסתי דרך מקלט שהיא בדירה מעל וירדתי לדירה של הנאשם...כשירדתי מהמקלט העליון, לפני שירדתי לבית של הנאשם, יש עוד מקלט שיורד למטה, זה צינור של מקלטים וברגע שאני פותח את דלת המקלט של הדירה העליונה, וכשאני מביט למטה לדירת הנאשם, אני רואה את דלת המקלט של דירת הנאשם נסגרת ואת הידית זזה למטה..." (עמודים 81-82).

לשאלת בא כוח הנאשם האם מישוה הפריע להם לבצע את הצו השיב העד: "הפריעו לנו בהתחלה כשלא פתחו את הדלת" (עמוד 82, שורות 10-11). גם בדו"ח הפעולה שרשם מיכאל מיום 05.08.2018 (ת/16), הלה ציין, כי הוא צעק בחוזקה: "דפקתי בדלת של הכתובת הנ"ל בחוזקה וצעקתי משטרה לפתוח את הדלת...ולציין שכל הזמן צעקנו משטרה לפתוח את הדלת" (ת/16, שורות 7-9). מיכאל אף ציין בדו"ח שהוא רשם, בדומה לדברים שמסר נוי שקורי בעדותו, כי לשאלתו את הנאשם מדוע הוא לא פתח את הדלת: "ענה לי שהוא חשב שזה הוצאה לפועל ולכן לא פתח וברח" (ת/16, שורות 22-23, וכן עמוד 83, שורות 14-15).

79. לעומת זאת, הנאשם מסר בחקירתו במשטרה את הדברים הבאים: "אף אחד לא צעק משטרה...הם רק דפקו בחוזקה..." (חקירת הנאשם מיום 05.08.2018 (ת/1), עמוד 2, שורה 7).

"ש: כאשר השוטרים תפסו אותך ושאלו למה ברכת ולא פתחת את הדלת אמרת להם שחשבת שזה הוצאה לפועל ולכן לא פתחת וברחת, מה כוונתך?

ת: אני אמרתי או שהוצא לפועל או אנשים משועים דופקים לי על הדלת אף אחד לא צעק שזה משטרה חזרתי על זה כמה פעמים..." (עמוד 5, שורות 95-98 לחקירה) (הטעויות הינן במקור, נ.ש.מ).

ובהמשך:

"ש: האם אתה דרוש להוצאה לפועל?

ת: לא יודע" (עמוד 5, שורות 103-104).

80. הנאשם מסר בחקירתו הראשית: "הייתי גר ברחוב יפה נוף באשקלון עם בת זוגתי...יום אחד דפקו בדלת, הם לא צעקו משטרה, דפקו בדלת בחוזקה...הם העירו אותנו משינה...יש חדר כמו מקלט שהם דיברו עליו...שאפשר להשתלשל ממנו...אני כן נסיתי להסתתר כי יש לי הוצאה לפועל וגם לא הייתי בטוח שזה משטרה כי הם לא צעקו משטרה וגם קפצתי על המציאה שלא צעקו משטרה והחלטתי להתחבא. בזמן שאני הולך להתחבא הייתה לי הרגשה לא טובה שהשארתי את בתאל לבד. חזרתי על עקבותיי ואז נתקלתי בשני השוטרים שהעידו כאן היום...אזקו אותי, העלו אותי במדרגות, העלו אותי למעלה..." (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 88, שורות 6-25).

81. בחקירתו הנגדית מסר הנאשם: "ירדתי למטה וכששמעתי שהם נכנסו לבית, שמעתי את בתאל צועקת, זה עשה לי לא טוב לנשמה בצורה אידיאולוגית, חזרתי וכשחזרתי הייתה הדלת הזאת וזה היה נראה כאילו אני מסתתר וכאילו אני מתמהמה אם לחזור או לא" (עמוד 92, שורות 13-16). לשאלת בא כוח המאשימה מה הייתה כוונתו בכך שהוא אמר כי הוא "קפץ על המציאה" שלא צעקו משטרה השיב הנאשם: "אם לא צעקו משטרה אז עוד יותר טוב. אין לי אנשים שמחפשים להרוג אותי או לפגוע בי כביכול...אני לא ידעתי במאה אחוז שזה משטרה, שמעתי את הדפיקות, אין לי סכסוכים, סביר להניח שזה משטרה או הוצל"פ כי אני לא עברתי, יש לי רק חוב מזונות, אז זה מה שחשבתי שזה הוצאה לפועל... הם לא צעקו. אני לא יודע מה בתאל אומרת. רק כשבתאל פתחה את הדלת היא הבינה שזה משטרה. אולי הם צעקו משטרה כשאני לא הייתי, כשאני הייתי למטה. אני לא שמעתי שצעקו משטרה חד משמעית" (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמודים 95-96).

82. בתאל בחקירתה במשטרה מיום 05.08.2018, (ת/19), מסרה דברים שונים מאלה שמסר הנאשם: "אני קמתי מדפיקות איומות משינה שאני מנסה להבין מי דופק לי על הדלת הרי הם לא צעקו משטרה שזה משטרה, אז אני הייתי מבוהלת בבית לא ידעתי מה לעשות...ופשוט עד שלא צעקו משטרה ושמעתי אז לא פתחתי אבל שהם צעקו משטרה והבחנתי שזה באמת משטרה ולא גורם אחר שיכול לעשות לי רע אז באתי לפתוח להם את הדלת לצאת בדיוק והיו שני שוטרים שראו שאני באה לפתוח להם והם היו כבר בתוך הבית...אחרי שהם דפקו בדלת לאחר איזה 10 דקות רבע שעה הם התחילו להתעצבן והתחילו באמת לצעוק משטרה תפתחו אם לא נפרוץ את הדלת..." (ת/19, עמודים 2-3).

ובהמשך חקירתה בתאל מסרה את הדברים הבאים (ת/19, עמוד 4, שורות 76-82):

"ש: איפה שחר דורון היה כל הזמן הזה?

ת: בבית בחדר איתי הוא קם משינה.

ש: כשאת פותחת את הדלת איפה שחר דורון היה?

ת: שאני הבנתי שזה משטרה אז שחר פחד שיעצרו אותו הוצאה לפועל בגלל שיש לו לשלם מזונות ובזמן שאני הלכתי ללבוש על עצמי בגדי כדי לפתוח את הדלת הוא הספיק להעלים לברוח מהממ"ד".

ש: האם שחר דורון היה איתך ששמעת את הצעקות של השוטרים "משטרה לפתוח"?

ת: כן".

83. בעניין עדותה של בתאל אעיר, כי שני הצדדים מהטעמים השמורים עימם, נמנעו מלזמן את בתאל למסור עדות בבית המשפט, על אף היותה של בתאל עדה מרכזית להתרחשות האירועים, תוך שהודעתה במשטרה נמסרה לבית המשפט בהסכמת הצדדים וללא כל סייגים. כאמור זה מכבר, המסמכים שהוגשו בהסכמה מטעם מי מהצדדים, דינם כדין עדות שמסר נותן האמרה, והדבר מסור לבית המשפט האם להסתמך על האמור בהם גם לאמיתות תוכנם, תוך שקילת יתר הראיות (ראו לעניין זה, קדמי, על הראיות, חלק ראשון עמוד 428). ברי, כי נוכח העובדה שבידי בית המשפט הודעתה הכתובה של בתאל לבדה, יכולת בית המשפט לזהות את אותות האמת מדבריה של בתאל בהודעתה ושקילת מהימנותה, מוגבלת במידת מה. עם זאת, נוכח השתלבות דבריה של בתאל עם דבריהם של נוי שקורי ומיכאל אלבז בעדותם, שמסרו כי הם הכרזו "משטרה" בדופקם על דלת הדירה, מצאתי להעניק לדבריה של בתאל משקל של ממש. לא זו בלבד, אלא שבהינתן העובדה כי בתאל הייתה בת זוגו של הנאשם (בעת מסירת הודעתה), כשברי, כי היא חפצה בטובת הנאשם דווקא אזי, דבריה בכל הנוגע לכך שהנאשם נכח עימה בעת שהשוטרים הכריזו בצעקות "משטרה", (ומכאן, שהדעת נותנת שהלה שמע אף הוא את הצעקות), ובחר במודע להסתתר מפני השוטרים - מקבלת נופך אמין ביותר, ומצאתי לקבלה.

84. מכל האמור עד כה בתמצית יאמר, כי מיכאל אלבז ונוי שקורי, מסרו כי הם דפקו במשך כמה דקות על הדלת בחוזקה ובליוי צעקות רמות "משטרה", וציינו זאת בעקביות הן בדוחות הפעולה שהם רשמו והן במסגרת עדותם בבית המשפט; בתאל, שהייתה בת זוגו של הנאשם באותה עת, אישרה במסגרת חקירתה במשטרה, כי הגם אם בתחילה היא לא שמעה את צעקות השוטרים אזי, כעבור זמן, ובשעה שהנאשם היה מצוי בסמוך אליה, היא שמעה כי השוטרים צעקו "משטרה לפתוח"; בתאל, הוסיפה ומסרה, כי משהבינה כי המדובר במשטרה הדופקת על דלת הדירה, הנאשם פחד שיעצרו אותו, ומשכך, הוא נמלט מהמקום. בשולי העניין יוער, כי יש לתמוה, מדוע על אף שהנאשם חזר וטען, הן בפני השוטרים שהגיעו לדירה, הן בחקירותיו במשטרה והן בבית המשפט כי הוא בחר להסתתר שכן, הוא חשש שמדובר בהוצאה לפועל

(פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 96, שורה 1), כשאף בתאל מסרה (כאמור), כי הנאשם נמלט מתוך חשש שיעצרו אותו בשל חוב מזונות שקיים נגדו אזי, משנשאל הנאשם בחקירתו במשטרה האם הוא דרוש בהוצאה לפועל, השיב הנאשם "**לא יודע**" (ת/1, עמוד 5, שורות 103-104). ברי, כי טענתו של הנאשם כי הוא הסתתר מחשש כי ההוצאה לפועל מתדפקת על דלתו, **מחד גיסא**, ודבריו לפיהם, הוא אינו יודע כלל אם הוא דרוש בהוצאה לפועל, **מאידך גיסא**, הן שתי טענות שאינן יכולות לדור זו עם זו בכפיפה אחת.

85. במצב דברים זה, **נוכח הדברים שמסרו בעדותם מיכאל אלבו ונוי שקורי, וכן נוכח דבריה של בתאל בהודעתה (ת/19) אזי, מצאתי לדחות בשתי ידיים את גרסת הנאשם לפיה, הלה לא היה מודע לכך שמדובר בשוטרים הדופקים על דלת דירתו, וכי הוא סבר שמדובר בהוצאה לפועל, ולכן הוא בחר להסתתר. לא זו בלבד, אלא שלהתרשמותי, הנאשם שיקר בעניין זה הן בחקירתו במשטרה והן במהלך עדותו בבית המשפט.**

86. כידוע, **שקרי נאשם** יכולים לשמש כחיזוק או סיוע לראיות התביעה (ראו, י. קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, תש"ע-2009, "פוטנציאל הסיוע הטמון בשקרי נאשם ובהתנהגות מפלילה של נאשם" בעמוד 298-314). הכלל הוא, כי כאשר שקריו של נאשם מהותיים ויורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראיה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה (ראו לעניין זה, ע"פ 2014/94 **מונדר בן נג'יב סאלח נ' מדינת ישראל**, נ(2) 624 (1996)), וכל זאת בהנחה שניתנה הוכחה פוזיטיבית ועצמאית לדבר השקר.

87. בנסיבות התיק שלפניי, מצאתי ששקרי של הנאשם הנם בעניינים מהותיים; שקריו נועדו לסיכול החקירה ולהטעיית בית המשפט; שקריו הנם חד משמעיים וברורים; שקריו הוכחו בעדות עצמאית ואינם נובעים מעילה אחרת (י. קדמי-על **הראיות**, שם, בעמוד 298-305). משכך, לדידי, נוכח שקריו של הנאשם ונוכח צבר הפרכות והסתירות בגרסתו של הנאשם (כפי שיפורט עוד בהמשך הדברים), מובילות לקביעה לפיה, גרסתו של הנאשם אכן עשויה להוות סיוע ראייתי או למצער חיזוק לראיות המאשימה (ראו לעניין זה גם, רע"פ 4699/16 **רפי אוחנה נ' מדינת ישראל** (נבו, 27.12.201) וכן- ע"פ 3731/12 **מוחמד סוילם נ' מדינת ישראל** (נבו, 11.11.2014)).

88. למעלה מן הצורך יצוין, והגם שלדידי הנאשם ידע גם ידע כי המדובר במשטרה המתדפקת על דלתו עת הלה החליט להסתתר, הרי שאף אם הייתי מקבלת את גרסת הנאשם לפיה, הוא לא היה מודע לכך שמדובר במשטרה (וכאמור זה מכבר, הרי שמצאתי לדחות את גרסתו זו של הנאשם מכל וכל) אזי, מדבריו של הנאשם נלמד, שאף **לשיטתו**, הוא לכל הפחות **חשד** כי המדובר במשטרה, ונמנע מלברר נסיבה זו.

89. כזכור, הנאשם מסר בבית המשפט את הדברים הבאים: "**אני כן נסיתי להסתתר כי יש לי הוצאה לפועל וגם לא הייתי בטוח שזה משטרה כי הם לא צעקו משטרה וגם קפצתי על המציאה שלא צעקו משטרה והחלטתי להתחבא...**" וכן: "**אם לא צעקו משטרה אז עוד יותר טוב. אין לי אנשים שמחפשים להרוג אותי או לפגוע בי כביכול... אני לא ידעתי במאה אחוז שזה משטרה, שמעתי את הדפיקות, אין לי סכסוכים, סביר להניח שזה משטרה או הוצל"פ כי אני לא עבריין, יש לי רק חוב מזונות, אז זה מה שחשבתי שזה הוצאה לפועל...**" (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמודים 95-96).

90. הנה כי כן, הנאשם מסר בעדותו כי הוא לא היה בטוח כי המדובר במשטרה; הוא "קפץ על המציאה" שלא צעקו משטרה ולכן, הוא החליט להתחבא; הוא לא ידע במאה אחוז שזה משטרה; וסביר להניח שמדובר היה במשטרה או בהוצאה לפועל. מדבריו אלו של הנאשם עולה בבירור, כי אף לשיטת הנאשם, הוא **חשד** כי המדובר בשוטרים המתדפקים על דלתו, וברי, כי קם אצל הנאשם חשד בקיומה של נסיבה רלוונטית לעבירה. בנסיבות אלו, חשד זה חייב את הנאשם לברר את הנסיבה, ואולם, תחת זאת, הנאשם לא טרח לברר את חשדו, ועל כן לא ניתן לטעון בעניינו כי המדובר בטעות כנה. ברוח הדברים האמורים, ומשנמנע הנאשם מלברר האם אכן מדובר בשוטרים אזי, "**רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם**" (ראו, סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין וכן

ראו, ע"פ 115/00 אריק (מוריס) טייב נ' מדינת ישראל, נד(3) 289 (2000). ודוק, מדברים אלו נלמד, כי יש לראות את הנאשם (אף לשיטתו), כמי שהיה מודע לכך כי המדובר בשוטרים הדופקים על דלת דירתו.

91. במאמר מוסגר יצוין עוד, כי אין בידי לקבל את גרסת הנאשם כפי שהועלתה על ידו לראשונה במסגרת עדותו לפיה, הוא ירד למטה על מנת להימלט מהדירה, ואולם בשל צו מצפוני (ועל מנת שלא להשאיר את בתאל לבד בדירה), הוא שב על עקבותיו ומשכך, הוא לא הסתתר מפני השוטרים ולא עבר את עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בעניין זה (כזכור), הנאשם מסר במסגרת חקירתו הראשית: "...והחלטתי להתחבא. בזמן שאני הולך להתחבא הייתה לי הרגשה לא טובה שהשארתי את בתאל לבד. חזרתי על עקבותי ואז נתקלתי בשני השוטרים..." (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 88, שורות 11-13). כמו כן, הנאשם מסר במסגרת חקירתו הנגדית: "והם תפסו אותי בדיוק שבאתי לחזור...ירדתי למטה וכששמעתי שהם נכנסו לבית, שמעתי את בתאל צועקת, זה עשה לי לא טוב לנשמה...חזרתי וכשחזרתי הייתה הדלת הזאת וזה היה נראה כאילו אני מסתתר וכאילו אני מתמהמה אם לחזור או לא" (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 92, שורות 7-16).

92. בניגוד לדבריו אלו של הנאשם, הרי שנוי שקורי, מסר במסגרת חקירתו הנגדית: "לאחר מכן ירדנו לדירה וזיהינו עוד דלת מתחת לדירה עצמה, פתחנו אותה...והיתה שם עוד ירידה עם סולם כנראה לדירה אחרת. היה חשוך שם, ירדנו למטה עם פנס, התחלנו לעשות סריקה ולחפש אם יש אנשים בדירה וכשפתחנו את אחת הדלתות של החדרים, נכנסנו לאחד החדרים והסתבר שהחשוד היה מאחורי אחת הדלתות" (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמודים 72-73). כך גם נוי, ציין בדו"ח הפעולה שהוא רשם: "כאשר ירדנו לקומה למטה הדלקנו פנס והתחלנו סריקות בדירה. במהלך הסריקה זיהינו אדם חשוד שמתחבא מאחורי דלת. קראנו "משטרה" וקראנו לו לצאת. החשוד יצא..." (ת/15, שורות 13-15). כך גם מיכאל אלבז, ציין בדו"ח הפעולה שהוא רשם: "ומיד ירדתי בדלת הברזל לקומה מתחת לקומה של החשוד שם ערכתי סריקות תוך כדי שאני צועק משטרה מי כאן, ללא מענה, ולאחר מספר שניות זיהיתי בחור מסתתר מאחורי דלת הורתי לו לצאת משם תוך כדי שאני אומר משטרה צא החוצה הבחור יצא..." (ת/16, שורות 15-18).

93. יוצא אפוא, כי הנאשם בעצמו הודה בתחילת דבריו במסגרת חקירתו הראשית, כי הוא ירד למקלט המצוי מתחת לדירה על מנת להתחבא. וכך, מיכאל אלבז מסר (כאמור), כי במהלך הירידה למטה והחיפוש אחר החשוד, הוא צעק משטרה ללא שהיה כל מענה, תוך שגם מיכאל וגם נוי שקורי מסרו שניהם, כי הם איתרו את הנאשם כשהוא מסתתר מאחורי דלת, ומשכך, הם הורו לו לצאת, ורק לאחר מכן, הנאשם יצא ממקום המסתור.

94. הנה כי כן ובתמצית עניין זה ייאמר, כי חרף העובדה שהנאשם מסר בתחילת דבריו במסגרת חקירתו הראשית כי הוא ירד למטה על מנת להתחבא, הרי שבהמשך דבריו, הלה הוסיף כי למעשה, הוא חזר על עקבותיו (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 88, שורה 13), ואולם, לטענת הנאשם כי הוא למעשה שב על עקבותיו, אין כל זכר בהודעתו במשטרה (ת/1). לא זו בלבד, אלא שבהמשך הדברים "התפתחה" גרסתו של הנאשם ובחקירתו הנגדית הלה מסר, כי הוא ירד למטה על מנת לברוח ולא להתחבא; בסופו של דבר הוא החליט לחזור על עקבותיו; וכי ברגע שהוא נמצא על ידי השוטרים מאחורי הדלת זה היה נראה "כאילו" שהוא מסתתר ו"כאילו" שהוא מתמהמה אם לחזור או לא (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 92, שורות 15-16). עוד ובמסגרת התפתחות גרסתו, הנאשם הוסיף וטען, כי אילו הוא היה מחליט לברוח אזי, הוא היה מוציא את תוכניתו אל הפועל ובורח ולא היו מוצאים אותו מאחורי הדלת (עמוד 92, שורות 2-24). ניתן בעקיפין להסיק מדבריו אלו של הנאשם (וחרף העובדה כי הדברים לא נאמרו על ידו מפורשות ואף לא נטענו על ידי ההגנה בסיכומיה), שהלה כיוון לכך שהוא לא הסתתר מפני השוטרים, וכי כשהשוטרים איתרו אותו מאחורי הדלת היה זה בשעה שהוא נמלך בדעתו ובסופו של דבר החליט שלא לברוח מהדירה, אלא לחזור על עקבותיו, ומכאן, שהוא לא עבר את עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בעניין זה אעיר, כי מעבר לכך שבדבריו של הנאשם התגלו סתירות עת פעם אחת הלה טען, כי הוא ביקש להתחבא ופעם שנייה הוא טען, כי הוא לא ביקש להתחבא, אלא לברוח מהמקום, הרי שבכל הנוגע לטענתו של הנאשם לפיה, בסופו של דבר הוא התחרט וחזר על עקבותיו אזי, דבריו של הנאשם סותרים חזיתית את דבריהם של נוי ומיכאל, מהם עלה (כאמור), כי הם איתרו את הנאשם בעודו מסתתר

מאחורי דלת, וכי רק לאחר מכן, הלה יצא ממקום מחבואו בהתאם להוראתם. משכך, מצאתי כי גרסתו של הנאשם לפיה, הוא למעשה שב על עקבותיו כשהשוטרים איתרו אותו מאחורי הדלת הינה, גרסה כבושה שאין ליתן בה אמון.

95. מעבר לאמור עד כה, מצאתי שלא להעניק **לגרסתו הכבושה של הנאשם** אמון בשעה שלנאשם הייתה האפשרות להעלות עוד בחקירתו במשטרה את גרסתו לפיה, הוא לא הסתתר כלל מפני השוטרים, אלא הוא שב על עקבותיו - אך הלה נמנע מלעשות כן. כך, לכל אורכה של **חקירתו במשטרה (ת/1)**, טען הנאשם כי הוא סובל מכאבים בגרונו עקב מכה שהוא קיבל **מעומר**, ועל כן, הוא סירב לענות על חלק מהשאלות שהוטחו בו, עד אשר הוא יראה רופא. ואולם, **לא מצאתי לקבל את טענותיו של הנאשם לפיהן, הוא סבל מכאבים כה עזים עד אשר הוא לא היה מסוגל להשיב על השאלות שהוא נשאל בטרם יראה רופא, ולא מצאתי כי מצבו הרפואי מנע הימנו מלמסור את גרסתו הסדורה בהזדמנות הראשונה שניתנה לו בשלב חקירתו במשטרה.** עיון בראיות שנפרשו לפניי מעלה, כי בשל טענותיו ובקשותיו החוזרות של הנאשם להיבדק על ידי רופא, החוקר עצר את החקירה באמצעה והביא את הנאשם לבדיקת חובש. כמו כן, מהדו"ח שנרשם על ידי החובש **סימון חטב**, שבדק את הנאשם בזמן חקירתו **(ת/18)**, לא עולים ממצאים מיוחדים באשר לחבלה שנגרמה לנאשם, תוך שהחובש הפנה את הנאשם לבדיקת רופא בבית החולים ברזילי. בנוסף לאלו, החוקר **אלמו גבוי**, מסר בחקירתו החוזרת כי לטעמו, הנאשם לא היה מצוי בסכנת חיים בעת החקירה, וכי ניתן לסכם את מצבו של הנאשם כך: **"דיבר הרבה, נסער. תפקוד רגיל"** (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 53, שורות 10-16).

96. בנוסף לכך, ועל אף שהנאשם ביקש לראות רופא עשרות פעמים במהלך חקירתו בשל הכאבים שמהם הוא סבל לדבריו בגרונו אזי, **מדו"ח סיכום הביקור במחלקה לרפואה דחופה מיום 05.08.2018, מבית החולים ברזילי (ת/3)**, לשם הובא הנאשם לאחר חקירתו (נוכח הפניית החובש), **הרופא ציין בסיכום הביקור כי: "הנאשם נבדק באופן חלקי שכן לא היה מעוניין בבדיקה שלמה"** (עמוד 2 בת/3). חרף העובדה כי הנאשם מסר במהלך חקירתו הנגדית בבית המשפט כי הוא לא סירב כלל לבדיקה שלמה; כי הוא היה מעוניין להמשיך את הבדיקות; וכי אין הוא יודע מדוע הרופא רשם כי הוא לא היה מעוניין בעריכתה של בדיקה רפואית שלמה (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 101, שורות 1-16), הרי שההגנה לא מצאה לנכון לזמן את הרופא למתן עדות בבית המשפט על מנת לאשש את דבריו אלו של הנאשם. כאמור, דו"ח סיכום הביקור הוגש בהסכמה, ומשכך, דינו כדין עדות שמסר נותן האמרה, והדבר מסור לבית המשפט האם להסתמך על האמור בו גם לאמיתות תוכנו, תוך שקילת יתר הראיות. נוכח התרשמותי מהנאשם ומעדויות, תוך שקילת יתר הראיות בתיק (ובכלל זה, את דבריהם של החוקר **אלמו גבוי** והחובש **סימון חטב**, באשר להיעדרם של ממצאים מחשידים שנמצאו על גופו של הנאשם; תיעוד חבלות הנאשם בתמונות **(ת/9א)**; וכן יתר עדויות השוטרים באשר לטיב האלימות שהופעלה כלפי הנאשם במשרדי הימ"ר (כפי שעוד יפורט בהרחבה בהמשך הדברים) - לא מצאתי סיבה לכך **שהרופא** יבדה עניין זה מליבו, ולא מצאתי לפקפק בדברים שנכתבו על ידו **בת/3**. בהמשך לכך, **לדידי, סירוב הנאשם לבצע בדיקה מלאה בבית החולים כפי שנרשם על ידי הרופא בדו"ח סיכום הביקור (ת/3), מהווה ראיה חותכת לכך שהנאשם, למעשה, ניסה להתחמק מהשאלות שהופנו כלפיו בחקירתו באמתלה כי גרונו כואב וכי הוא דורש לראות רופא.**

97. חיזוק למסקנתי האמורה, ניתן למצוא בכך שהנאשם הודה בחקירתו הנגדית, כי בבוקר לאחר שחרורו מהמעצר, הוא נמנע מלגשת לרופא על מנת לערוך בדיקות נוספות לגרונו שכן, לדבריו הוא הרגיש טוב יותר (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמודים 101-102). הנה כי כן, קשה להלום את טענתו של הנאשם כי הוא סבל מהאלימות שהופנתה כלפיו במשך שעות ארוכות (לסירוגין) מצדו של עומר (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמודים 88-89; עמוד 90, שורות 16-25; עמוד 96, שורות 14-26), **מצד אחד** (ועוד אדרש לכך בהמשך הדברים עת אדון בעבירת ההפרעה לשוטר במשרדי הימ"ר); **ומצד שני**, לקבל את דבריו של הנאשם לפיהם, הוא נמנע מלגשת לטיפול רפואי לאחר שחרורו מהמעצר, חרף האלימות הקשה לכאורה שהופגנה כלפיו.

98. לא זו בלבד, אלא שהנאשם בחקירתו במשטרה נשאל שאלות רבות, אשר לחלקן הוא השיב ומסר את גרסתו (כך למשל **בת/1** עמוד 2 שורות 7-17; עמוד 3 שורות 29-49); לחלקן הוא לא השיב וטען כי הוא אינו מעוניין לשתף פעולה בחקירה בהעדר אמון במשטרה **(ת/1)**, כך למשל בעמוד 3, שורה 23; עמוד 4, שורה 64; עמוד 4, שורה 68); ורק לחלק עמוד 20

מהשאלות הוא מצא לנכון שלא להשיב מהטעם שכואב לו הגרון (כך למשל בעמוד 4 שורה 62; שורה 84).

99. להתרשמותי, התנהלותו של הנאשם במהלך חקירתו במשטרה הייתה **פתלתלה**, הנאשם לא נמנע מלהיתם, והתחמק ממתן תשובה לשאלות שאינן נוחות לו, וזאת בין היתר, באמתלה בדמות הכאבים שהוא חש לכאורה בגרונו. משכך ברי, כי גרסתו של הנאשם בבית המשפט לפיה, הוא לא הסתתר מפני השוטרים ולא הפריע להם במילוי תפקידם, עת לדבריו, הוא שב על עקבותיו בשעה שהוא נתפס על ידי השוטרים כשהוא מצוי מאחורי הדלת, הינה **גרסה כבושה**, תוך שהנאשם לא נתן כל הסבר המניח את הדעת לכבישתה של גרסה זו, ומשכך, ואף מטעם זה, אין בידי ליתן בה אמון (ראו לעניין זה, ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל) נבו, 03.09.2009).

100. בהמשך להתרשמותי מהנאשם ובשולי העניין יצוין, כי חרף העובדה כי הנאשם מסר (כאמור), כי משהשוטרים איתרו אותו בקומה התחתונה בדירה הם שלפו לעברו נשקים (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 88, שורות 14-24; עמוד 93 שורות 8-10), הרי שלדבריו אלו של הנאשם אין כל זכר בחקירתו במשטרה. **לדידי, לא ניתן להתעלם מהרושם, כי דבריו אלו של הנאשם נאמרו כחלק מהגוזמות שנאמרו על ידו במהלך עדותו, מתוך מגמה להעצמת חומרת מעשיהם של השוטרים והצגתם באור שלילי, תוך צמצום חלקו באירועים שבמוקד כתב האישום והצגתו כקורבן למעשיהם של השוטרים.**

101. נוכח עדותו רצופת התמיהות והסתירות של הנאשם, ובכלל זה, שקריו של הנאשם על אודות כך שהוא לא שמע את השוטרים מכריזים "משטרה" בדופקם על דלת דירתו בניגוד לדבריה של **בתאל**; טענתו של הנאשם במהלך עדותו כי הוא הסתתר שכן, הוא חשש כי המדובר בהוצאה לפועל, בעוד שלשאלת החוקר במשטרה הוא השיב כי הוא אינו יודע כלל האם הוא דרוש בהוצאה לפועל; האמתלה לפיה, הוא לא שיתף פעולה עם חוקריו שכן הוא סבל מכאבים, **מחד גיסא**, וסירובו לבצע בדיקה מלאה בבית החולים כפי שנרשם על ידי הרופא בדו"ח סיכום הביקור, **מאידך גיסא**; טענותיו כי במהלך חקירתו במשטרה הוא סבל מכאבים עזים בשל האלימות הממושכת שננקטה כלפיו מצדו של עומר, **מצד אחד**, והימנעותו לגשת לבדיקת רופא עם ששיחרורו מהמעצר, **מצד שני**; טענתו כי הוא אכן התחבא **מחד גיסא**, ו**מאידך גיסא**, גרסתו "המתפתחת" בבית המשפט לפיה, הוא ביקש להימלט ואולם, הוא שב על עקבותיו, כשגרסתו זו הינה בגדר עדות כבושה; ונוכח התרשמותי החיובית מעדויותיהם של השוטרים שנכחו במקום (מה גם, שאף הסנגור (כאמור) מצא לנכון לציין כי **מיכאל אלבוז**, נטע בו רושם חיובי בעדותו) - **מצאתי להעדיף באופן מובהק את גרסאות השוטרים על פני גרסתו של הנאשם ולקבוע, כי הנאשם שמע בשלב שבו דפקו השוטרים על דלת דירתו את קריאות השוטרים והכרזתם על כך שמדובר ב"משטרה", וחרף זאת, הלה במודע לא פתח בפניהם את הדלת, אלא החליט להסתתר מפני השוטרים וירד לקומה התחתונה, מבלי לשוב על עקבותיו, עד שהוא התגלה מסתתר מאחורי דלת על ידי השוטרים.**

102. למעלה מהצורך יוער, כי חובת הנאשם לפתוח בפני השוטרים את הדלת קמה בהמשך לזכותם של השוטרים להיכנס לדירה מכוח צו החיפוש החתום כדין שהיה מצוי בידיהם שהעניק להם רשות להיכנס לדירה, ואף בכוח. וכך, סעיף 45 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 להלן: ("הפקודה") שכותרתו: "כניסה למקום" קובע כדלקמן:

"אדם הגר בבית או במקום שמותר להיכנס אליו מכוח רשות לעצור או לחפש, או הממונה על בית או מקום כאמור, ירשה, לפי הדרישה, כניסה חופשית ויתן כל הקלה סבירה; נדרש וסירב להרשות כניסה כאמור, מי שזכאי להיכנס רשאי לבצע את הכניסה בכוח".

103. עוד יוער, כי אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה, צו החיפוש יועד לדירה ולא לצורך חיפוש על הנאשם עצמו, ומכאן, שבהסתרתו הנאשם לא הפריע לביצוע צו החיפוש. בעניין זה יאמר, כי המחוקק נתן את דעתו למצבים שבהם ניתן לערוך חיפוש על גופו של אדם המצוי במקום שבו נערך החיפוש וזאת במקרים שבהם קם חשד סביר בפני השוטרים כי הלה מבקש להסתיר דבר מה על גופו.

104. וכך, באים הדברים לביטוי בסעיף 29 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (תיקון

מס' 7) תשנ"ו-1996 שכותרתו: "חיפוש באדם" הקובע כדלקמן:

"נמצא אדם בבית או במקום שמחפשים בו או בקרבתו, ויש יסוד סביר לחשוד שהוא מסתיר אצלו חפץ שמחפשים, או שרשאים לחפש אחריו - מותר לחפש על גופו, כאמור בסעיף 22 מיד; רשימת החפצים שנמצאו ונתפסו תיערך ותיחתם בידי עדים, כאמור בסעיף 27, והעתק הרשימה חתומה כאמור יימסר לאדם לפי דרישתו".

105. הנה כי כן, סעיף 29 לפקודה יוצר יחסי גומלין וזיקה הדוקים בין הדירה שבה מבוצע החיפוש לבין הנוכחים בדירה בכל הנוגע לסוגיית החיפוש. במקרה שלפנינו, עת הנאשם נמנע מלפתוח בפני השוטרים את הדלת ובחר להימלט מהשוטרים למקלט בקומה התחתונה ברי, כי לא ניתן (כטענת ההגנה), לנתק את מעשיו אלו של הנאשם מצו החיפוש ולטעון כי אין בהם כדי להכשיל את השוטרים בביצוע הצו שכן, לא מן הנמנע לסבור כי בשעה שהנאשם לא שעה לקריאת השוטרים לפתוח את הדלת ובחר להסתתר מפניהם, קם אצל השוטרים חשד סביר שהלה מסתיר חפץ שאחריו הם מחפשים או שהם רשאים לחפשו, ואין נפקא מינה שמלכתחילה החיפוש לא יועד להיערך על גופו.

106. בסיכומי של עניין זה ייאמר, כי מכלל העדויות והראיות שנפרשו לפניי ובהינתן הפרשנות הרחבה שניתנה בפסיקה למושגים "להפריע" או "להכשילו" (ראו, י' קדמי, הדין בפלילים, חלק שלישי 1657 (2006)), הגעתי לכלל דעה, כי הנאשם שהיה מודע לכך כי שוטרים הם שעומדים על סף דלתו, פעל בניגוד להוראותיהם של השוטרים שהורו לו על פתיחת הדלת, ותחת זאת, הלה הסתתר מפני השוטרים, וזאת על מנת לסכל את המשך ביצוע עבודתם (הגם אם הנאשם לא היה בשלב זה ער לכך כי בידי השוטרים מצוי צו חיפוש לדירתו (וראו גם, י' קדמי, על הדין בפלילים, חלק ראשון, עמוד 138 (2012)). משכך, נחה דעתי כי הנאשם בהתנהגותו ביצע עבירה של הפרעה לשוטר, וכי התקיימה בו המחשבה הפלילית הנדרשת לביצועה של העבירה, עת הלה היה מודע למעשה ולטיב הנסיבות, ותוך שמעשיו לוו בכוונה מיוחדת במטרה להכשיל או להפריע לשוטרים, שמילאו את תפקידם כחוק (ראו לעניין זה, תפ"ח (מחוזי-ים) 21521-03-12 מדינת ישראל נ' עמוס ארנסט (נבו, 26.02.2014).

מכל האמור לעיל, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ד. עבירת ההפרעה לשוטר במשרדי הימ"ר

107. ההגנה טענה בסיכומיה, כי העובדות המיוחסות לנאשם בסעיפים 5 ו-6 לכתב האישום (עובדות 8 ו-9 בהכרעת הדין), מייחסות לנאשם אירוע של הפרעה לשוטר שהתרחש בדירת הנאשם, ולא במשרדי הימ"ר. בהמשך לכך הטעימה ההגנה, כי לאור העובדה שהראיות בתיק אינן מצביעות על כך שההפרעה המתוארת באותם הסעיפים אכן התרחשה בדירה, הרי שיש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו מעבירה זו. מנגד, המאשימה טענה עוד בתחילת שמיעת הראיות בתיק, כי עובדות 5 ו-6 לכתב האישום (ליתר דיוק מדובר בסעיפים 5-7 לכתב האישום, ולא עד סעיף 6, נ.ש.מ.), מגוללות אירוע של הפרעה לשוטר שהתרחש במשרדי הימ"ר לכיש, וכי הסנגור היה מודע לכך כי לנאשם יוחסו שני אירועי הפרעה לשוטר (האחד, בדירה והשני, במשרדי הימ"ר), וכי הצדדים שוחחו על כך ביניהם לאורך כל הדרך (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמודים 35-36). בנוסף לכך, נטען, כי הראיות שנפרשו לפני בית המשפט מוכיחות מעבר לספק סביר כי הנאשם אכן הפריע לשוטר בעת שהותו במשרדי הימ"ר, ומשכך, יש להרשיעו בעבירה זו.

108. בשולי עניין זה אציין, כי מברירת הראיות ועדויות השוטרים שהיו נוכחים בדירה, עולה השאלה, האם הנאשם הפריע לשוטרים בדירה מעבר לכך שהלה לא פתח בפניהם את הדלת והסתתר מפניהם. כך למשל, מעדויותיהם של עומר אלזיאדנה וליאור בן אבו עולה לכאורה, כי הנאשם הפריע לשוטרים גם לאחר שהלה הועלה לדירה מהקומה התחתונה שבה הסתתר (פרוטוקול הדיון מיום 15.07.2021, עמוד 59, שורות 22-5; עמוד 39, שורות 23-9; ת/10), הפרעה שהצריכה את הפלתו של הנאשם לעבר הרצפה. עם זאת, נוכח העובדה שאף המאשימה לא ביקשה להרשיע

את הנאשם בעבירת ההפרעה לשוטר בגין מעשים אלו, תוך שהמאשימה הצהירה כי העובדות המיוחסות לנאשם בסעיפים 5 ו-6 בכתב האישום מייחסות לו עבירה של הפרעה לשוטר נוספת, **שהתבצעה בבית המעצר במשרדי ימ"ר לכיש, ולא בדירה**, אזי - לא מצאתי לנכון לשים את עצמי כ'קטגור-על', ולהחמיר עם הנאשם ולייחס לו מעשים בדירה מעבר לאלו שהמאשימה ביקשה לייחס לו (וראו לעניין זה, ע"מ 2/67 פלוני נ' מדינת ישראל, כב(1) 057(1968); ע"פ 2153/02 מיכאל אידלברג נ' מדינת ישראל (נבו, 07.12.2006); ת"פ (שלום ת"א) 65540-06-17 מדינת ישראל נ' ראובן בכר(נבו, 24.11.2019)).

109. במאמר מוסגר אעיר עוד, כי לא התעלמתי מכך **שליאור בן אבו** מסרה בחקירתה הנגדית, כי הנאשם התפרע וצעק **הן בדירה והן בניידת שהובילה אותו למשרדי הימ"ר** (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 39, שורות 10-22), ואולם, **ליאור**, לא מצאה לציין את הדברים האמורים בדו"ח הפעולה שהיא רשמה (ת/6). מה גם, שדבריה של **ליאור** עומדים בניגוד לדברי עדי התביעה, **מיכאל אלבז ונוי שקורי**, שהובילו את הנאשם ואת בתאל למשרדי הימ"ר בניידת, שלא ציינו בדוחות שהם רשמו על אודות התפרעות או אירוע יוצא דופן מצדו של הנאשם עת הלה הובל בניידת לימ"ר לכיש, תוך **שמיכאל אלבז**, אף שלל בעדותו בבית המשפט כי הנאשם התנהג באופן פרוץ או קילל בניידת (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 86, שורות 6-12; ת/15, שורות 24-25, ת/16, שורות 27-28). ואולם, לא מצאתי כי אי דיוקים אלו נפלו לשורש עדותה של **ליאור** או שהיה בהם כדי להשליך על מהימנות גרסתה כמכלול. מה גם (וכאמור), הרי שלא מצאתי להחמיר עם הנאשם ולייחס לו מעשים שהתרחשו בדירה מעבר לאלו שיוחסו לו על ידי המאשימה.

110. לגופו של עניין, ראשית חכמה, אבחן האם כטענת ההגנה, כתב האישום אכן לא מגלה כי הנאשם ביצע עבירה של הפרעה לשוטר במשרדי הימ"ר.

ה. האם כתב האישום מגלם עבירה של הפרעה לשוטר במשרדי הימ"ר

111. בהמשך לאמור בחלק הכללי ובסעיף 1 לכתב האישום מהם עולה, כי ביום 05.08.2018 בשעה 08:50, הגיע צוות השוטרים **לדירת הנאשם ובת זוגו בתאל**, על מנת לבצע חיפוש בדירה בהתאם לצו החיפוש, הרי כעולה מהעובדות המגוללות בסעיף 4 לכתב האישום: **"בהמשך, נכנסו צוות השוטרים דרך הדירה הסמוכה והבחינו בנאשם כאשר הוא מסתתר מאחורי דלת הדירה. במעשיו אלו ניסה הנאשם להכשיל את השוטרים אשר מילאו תפקידם כדין"**.

112. כעולה מהעובדות המגוללות בסעיף 5 לכתב האישום: **"מיד ובסמוך, כאשר הודיעו לנאשם על אודות מעצרו, החל הנאשם לקלל את השוטר עומר זיאדנה ולצעוק לקראתו "אתה שונא יהודים יא ערבי מסריח יא בן זונה, רק בגלל שאני יהודי עצרת אותי, יא מחבל"**.

113. כעולה מהעובדות המגוללות בסעיף 6 לכתב האישום: **"מיד ובסמוך לכך, הרים הנאשם את ידו לעבר השוטר עומר ובכך ניסה הנאשם להכשיל את השוטר עומר אשר מילא תפקידו כדין"**.

114. כעולה מהעובדות המגוללות בסעיף 7 לכתב האישום: **"השוטר עומר השתלט עליו והנאשם המשיך לקלל את השוטר עומר בכך שאמר לו "אתה ערבי ושונא יהודים כוס אמא שלך יא בן זונה"**.

115. כידוע, סעיף 85 (4) לחוק סדר הדין הפלילי שכתרתו: "תוכן כתב האישום" קובע כדלקמן: **"כתב אישום יכול... (4) תיאור עובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לברר"**.

116. הנה כי כן, סעיף 4 לעובדות כתב האישום מגולל את מעשי השוטרים **שנכנסו לדירת הנאשם דרך הדירה הסמוכה והבחינו בנאשם כאשר הוא מסתתר מאחורי דלת הדירה**. ככתוב באופן מפורש בסעיף 4, האירוע המתואר שבו התרחש בדירת הנאשם. **לעומת זאת**, סעיפים 5-7 מתארים התרחשויות שאירעו מיד ובסמוך לכך מבלי שצוין בסעיפים אלו, כי אלו התרחשו במקום אחר השונה מדירת הנאשם. כך, סעיף 5 לכתב האישום מציין בתחילתו כי: **"מיד ובסמוך, כאשר הודיעו לנאשם על אודות מעצרו..."** (כאשר אין מחלוקת על כך שהנאשם נעצר עוד בדירה עצמה, ולא בימ"ר לכיש (דו"ח המעצר של הנאשם מיום 05.08.2018, ת/17); כך, סעיף 6 מציין כי: **"מיד ובסמוך לכך הרים הנאשם את ידו לעבר השוטר עומר..."**; וכך, סעיף 7 מתאר את המשכה של ההתרחשות שארעה בין הנאשם

לעומר המתוארת בסעיף 6. מקריאת עובדות כתב האישום ברצף, ומהגיונם של דברים, אכן יש לסבור כטענת ההגנה, כי סעיפים 5 ו-6 לכתב האישום מגלמים לכאורה אירועים שהתרחשו בדירתו של הנאשם, ולא במשרדי הימ"ר. משכך, ועת המאשימה הצהירה כי לאמיתו של דבר, בסעיפים 5 ו-6 מתוארים מעשים המיוחסים לנאשם שנעשו במשרדי הימ"ר ולא בדירה, ברי, כי נפל פגם בניסוח עובדות כתב האישום.

117. עוד ובטרם אדון בנפקותו של הפגם האמור, מצאתי כי יש לבחון תחילה האם כטענת המאשימה, הראיות שנפרשו לפני בית המשפט אכן מצביעות על כך שהנאשם ביצע עבירה נוספת של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (מעבר לעבירת ההפרעה שהלה ביצע בדירתו), בעת היותו עצור במשרדי ימ"ר לכיש כמתואר בעובדות 5-7 לכתב האישום:

118. בזיכרון הדברים שנכתב על ידי אסף שריקר, מיום 05.08.2018 (ת/4), שהוגש חלף חקירתו בחקירה ראשית נרשמו הדברים הבאים: **"במהלך שמירה על העצור שחר דורון, הוא דיבר עם חברתו בתאל וניסה לומר לה מה להגיד בחקירה. הבלש עומר בא לעצור והסביר לו שאסור לו לעשות זאת מכיוון שלא יהיה שיבוש הליכי חקירה, לאחר מכן עומר הסביר לבתאל שהיא צריכה לשבת בצד אחר ולא רצתה ואמר לה לשבת, העצור שחר התחיל להשתולל ולצעוק קריאות גזעניות כלפי הבלש עומר והמשיך להשתולל כאשר אנחנו אומרים לו להירגע, העצור המשיך להשתולל ועומר השכיב אותו בכוח על הרצפה על מנת שלא יפגע בעצמו ובאחרים, וככל אותו בכבילת בננה. אני במהלך הזה מונע מחברתו בתאל לתקב אליו" (הטעות הינה במקור, נ.ש.מ). כן יוער, כי בזיכרון הדברים נרשם שהאירוע התרחש במשרדי ימ"ר לכיש. גם בחקירתו הנגדית בבית המשפט מסר אסף שריקר, דברים דומים: "...אבל כל הזמן הזה הוא מנסה לדבר עם הבחורה ולהגיד לה מה להגיד בחקירה, אני מנסה להרגיע אותו והוא לא מקשיב. שאר השוטרים גם ניסו להרגיע אותו והוא לא מקשיב ואז זה הדרדר עד שזה הדרדר" (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 32, שורות 9-11), וכן: "עומר השתמש בכוח סביר על מנת לרתק אותו לרצפה כי הנאשם השתולל מעבר למה שצריך..." (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 28, שורות 23-25). אסף שריקר, ציין עוד, כי לאחר שעומר ריתק את הנאשם לרצפה, הוא הרחיק את בתאל מהמקום, ומעבר לכך הוא לא היה עד למה שהתרחש בין עומר לבין הנאשם (עמוד 29, שורות 13-18 וכן עמוד 31, שורות 1-3).**

119. מניסן יאסו, מסר בחקירתו הראשית בבית המשפט את הדברים הבאים: "ביום 05.08.2018 ימ"ר לכיש ביצע שני חיפושים במקביל... ואחרי החיפוש הגענו לימ"ר לכיש לרשום דוחות. במהלך רישום דוחות בתיק האחר, שמעתי בפרוזדור צעקות רמות וקללות. באופן טבעי עזבתי את רישום הדוחות שלי ויצאתי לפרוזדור ואני רואה את הבלש עמר עם הבחור שפה מאחורי... כשלנאשם הייתה סערת רגשות מאוד אגרסיבית ואמר דברים לא נעימים לאוזן... משפטים כמו "היה לך רע בבית, יא ערבי מסריח, יא חמאסניק"... למרות שהוא היה אזוק ידיים מאחורה הוא היה מאוד אגרסיבי. ניסינו להרגיע אותו אבל לא הסתדר, הוא היה בסגנון של לתקוף ולא הצלחנו. אי לכך אני תפסתי את אזיק הרגל שלו כשהוא אזוק ידיים ורגליים, תפסתי את האזיק התחתון ואת הגוף שלו והפלתי אותו לרצפה, ככה ריתקנו אותו לרצפה, אני ועומר... משם כל העסק נרגע והכל היה בסדר... הבחור היה מאוד אגרסיבי ומאיים, ההתנהגות שלו" (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 42, שורות 1-18). בחקירתו הנגדית השיב מניסן יאסו, לשאלת ההגנה מדוע היה צורך לרסן את הנאשם, כך: "בגלל תנועות הגוף שלו... במקרה הזה הבן אדם קילל וקילל ותנועות הגוף שלו היו מאוד מאיימות. הוא בא כביכול לתקוף בתקיפה של נגיחה, משהו בסגנון של לבוא עם הגוף כלפי עומר, עם כל הגוף שלו קדימה" (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 44, שורות 1-4).

120. עומר אלזיאדנה, בדו"ח הפעולה שהוא רשם ביום 05.08.2018 (ת/11), הנוגע לאירועים שהתרחשו במשרדי הימ"ר, ושהוגש בהסכמת הצדדים, רשם את הדברים הבאים: **"במהלך שמירה על העצור... החשוד התחיל לדבר עם חברה שלו אשר היא גם עצורה ולהגיד לה "לא לדבר בחקירה והשוטרים יכולים להזדיין" בשלב הזה הגעתי והנחיתי את השוטרים להרחיק את העצורה ממנו ואז החשוד שחר ניגש אלי בצורה מאיימת כאשר אומר "אתה שונא יהודים יא ערבי מסריח יא בן זונה, רק בגלל שאני יהודי עצרת אותי, יא מחבל", והרים את ידיו לתקוף אותי**

בשלב זה הפלתי אותו לרצפה וכבלתי אותו בננה כדי שלא יפגע בי ובאחרים, לציון שלאחר הכבילה בננה המשיך לקלל ולהגיד אתה ערבי ושונא יהודים ולעלים ולהגיד "כוס אימא שלך יא בן זונה" (הטעויות הינן במקור, נ.ש.מ.). כן יצוין, כי בדו"ח הפעולה נרשם על ידי עומר, כי במקום נכחו השוטרים מניסן יאסו, אסף שריקאר וכן מאור טויטו (שמטעמים השמורים אצל הצדדים, לא העיד בפני בית המשפט ולא הוגש לבית המשפט כל מסמך מטעמו).

121. עומר אלזיאדנה, מסר בבית המשפט במסגרת חקירתו הראשית דברים דומים לאלה שהוא כתב בדו"ח הפעולה שהוא רשם בכל הנוגע לאירועים שהתרחשו במשרדי הימ"ר: "הגענו למשרדי הימ"ר, שבנויים מגבס. יש שני חדרים, חדר ליד חדר, בחדר אחד היה הנאשם ובחדר ליד הייתה החברה שלו. באותו זמן ישבתי במשרד והתחלתי לרשום דוחות ומי ששמע על זה הם שוטרים של משמר הגבול...שמעתי צעקות מתוך שני החדרים, המרחק הוא סביר, בערך 6 מ', שכל בן אדם שומע, שהחשוד מנסה לשבש את החקירה ואומר לחברה שלו מה להגיד, ואומר לה אל תשתפי פעולה עם המשטרה, אל תדברי איתם. באותו זמן הפרדתי את החברה שלו ממנו, כדי שגם אם הוא ידבר היא לא תשמע אותו ואז הוא מתחיל להתפרע. צעק "יא בן זונה, יא סמרטוט, יא כלב, יא שונא יהודים, יא ערבי מסריח" אמירות קשות... בשלב הזה הוא ממשיך להתפרע ודופק את הראש שלו בארון ברזל שהיה בתוך חדר ההמתנה. היה ספסל המתנה והוא תפס אותו והטיח אותו על הרצפה. היה רעש מטורף. הוא הרים והפיל את הספסל. היו צעקות וקללות...לאט לאט הוא התחיל להירגע והעברנו אותו לתחנה להמשך. לא זוכר אם מישהו בא להחליף אותי...בסוף היינו צריכים להשתלט עליו רק בצורת בננה לקדימה..." (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמודים 55-56).

122. מנגד, גרסתו של הנאשם עמדה בניגוד מוחלט לדברים שמסרו עדי התביעה. וכך, הנאשם מסר בחקירתו הראשית כי במשרדי הימ"ר עומר הפליא בו את מכותיו במשך כ- 4-5 שעות לסירוגין, בהשתתפותם של חלק מהשוטרים שנכחו במקום: "בתחנה עומר נכנס אתה (הכוונה הינה, עם בתאל, נ.ש.מ.) לוויכוח של קללות, הוא ניגש אליה עם יד למעלה ואיים עליה שיתן לה מכות ויתן לה סטירה ואני תפסתי אותו בזמן וצעקתי לעברו שיבוא אלי וקיללתי אותו כדי להסיח את דעתו ממנה והוא יבוא אלי וזה מה שהצלחתי לעשות אם לא היא הייתה מקבלת...הוא פיצץ אותי מכות. אני קיבלתי מכות, זה נשמע קצת מצחיק ולא אמיתי אבל 4, 5 שעות קיבלתי מכות לסירוגין. זה נשמע הזוי אבל זה מה שהיה. הם התעללו בי נפשית ופיזית וכל זה כשאני אזוק ידיים ורגליים..." (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 90, שורות 16-25), וכן: "בהתחלה הוא נתן לי מכות שהוא ראה שלא הזיזו לי, בבטן, ברגליים, בחזה, במקומות כאלה. אני כל החיים שלי באומנויות לחימה וזה משהו שאני רגיל אליו ואז הוא ראה שאני ממשיך לקלל ושזה לא מזיז, אז הוא נתן לי מכה לגרון, הוא ניסה לרצוח אותי. ראיתי את הרצח, איך הבן אדם מנסה להזיק לי בכל דרך אפשרית. הוא נתן לי בוקסים בגרון. מי נותן בוקסים בגרון?... ראיתי שכן אדם רוצה להרוג אותי, ראיתי את זה בעיניים שלו... מג"ב עצר אותו. השוטר שהיה פה היום הציל אותי ממנו. גם שוטרי המג"ב. הם הפרידו, וכל זה שאני אזוק והם ביקשו שישחררו אותו מהבננה..." (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמודים 88-89).

123. כמו כן, הנאשם מסר את הדברים הבאים במסגרת חקירתו הנגדית: "אני כבר לא יודע מי הפריד ומי זרם עם עמר. היו חלק שהפרידו וחלק שזרמו איתו. היה את עומר ואת השוטר האתיופי הזה שעזר לעומר, שתפס אותי מהאזיקים ברגליים והרים אותי והפיל אותי על הפנים, לא כמו שהוא אומר שהוא שם את היד לגונן עלי. כשאני הייתי על הרצפה עומר התנפל עלי. אם לא היו קופצים עליו השוטרים אני הייתי פצוע הרבה יותר..."

ש: מה הכוונה שלך הצילו אותך כשמדובר באירוע אלים של 4, 5 שעות לסירוגין?

ת: כשהם ראו לקראת הסוף שעומר מאבד את העשתונות והמכות שהוא נותן לי לא יעילות, אז הוא עבר כבר לטווח אחר של מכות והשוטרים כבר שמו לב וקלטו את המזג שלו והכוונות שלו" (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 96, שורות 14-26).

124. הנאשם הוסיף ומסר כי: "גם בתחנה הוא ניהל את הכול וגם השוטרים באו ודיברו איתו עמר תפסיק עם המכות."

הוא כל פעם חזר וכל פעם ביקשו ממנו, הפרידו, ותפסיק והוא לא הפסיק ואף שוטר לא יגיד לך כן. היו כמה שוטרים ממג"ב שריחמו עלי, היו להם דמעות בעיניים שלהם..." (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 109, שורות 4-8). כמו כן, הנאשם הכחיש שהוא הרים את ידיו על עומר, שכן לדבריו, הוא היה אזוק ומשכך, לא הייתה באפשרותו לעשות זאת (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 109, שורות 22-3).

125. בניגוד לדבריו אלו של הנאשם בבית המשפט לפיהם, האירוע התרחש במשך שעות לסירוגין, וכי עומר הטיח לעברו "בוקסים" אזי, בחקירתו במשטרה הנאשם מסר כי עומר תקף אותו במועד אחד וכי עומר הטיח לעברו "בוקס" בודד: "שהגענו לתחנה ושאלתי אותו למה הרביץ לי שאני אזוק בידיים וברגליים אז חברה שלי שאלו אותו גם למה אז הוא בא אליה בתוקפנות ומשך אותה אם הכיסא ועשה תנועה שלתת לה כף לפניו ואני בתגובה זו אמרתי לו בתגובה אפס אתה מרים ידיים על ילדה והתגובה שלו הייתה לפוצץ אותי מכות הוא הביא לי בוקס בגרון שבנוסף הוא חנק אותי... הוא ניער אותי מאזיקים בידיים והרגלי בנוסף הוא תפס את האזיקים בחוזקה והרים אותם למעלה שאני שוב יקבל מכה בפנים או בראש ושוב קיבלתי מכה הוא המשיך להרביץ לי שאני כבול על הרצפה אם לא השוטרים היו באים הוא היה רוצח אותי הוא נסה לרצוח אותי, קוראים לו עומר בדואי..." (ת/1, עמוד 2, שורות 8-15 (הטעויות הינן במקור, נ.ש.מ)), ובהמשך: "...הרגע השוטרים הצילו אותי משוטר אחר שנתן לי מכות רצח בזמן שאני כבול ונתן לי בוקס בגרון בנוסף וגם שהגעתי לחקירה שני החוקרים מבני העדה האתיופית הם דיברו ביניהם באמהרית. זה מחשיד אותי אני לא מאמין בהם הם מנסים להגן על השוטר שהרביץ לי" (עמוד 4, שורות 68-70 לת/1).

126. לאחר בחינת כלל הראיות בתיק, תוך שקילת עדויות השוטרים והעדויות השונות, כנגד גרסתו של הנאשם באשר לאירועים שהתרחשו במשרדי הימ"ר, מצאתי להעדיף את גרסת עדי התביעה על פני גרסתו של הנאשם, בכל הנוגע לכך שהנאשם שוחח עם בת זוגו בתאל במשרדי הימ"ר; לא שעה להוראות השוטרים לחדול ממעשיו; וכי הלה התפרע באופן אלים ומשולל כל רסן בתחנה עד שהשוטרים נאלצו להשתמש אף באמצעים חריגים על מנת לרסנו במסגרת הכוח הסביר שהופעל כנגדו- ואנמק.

127. מעבר לעובדה שמצאתי כי גרסתו של הנאשם בכללותה הינה בלתי מהימנה, תוך (שכאמור), הנאשם הותיר רושם שלילי בליבו של בית המשפט, הרי שאין בנמצא ראיות שתומכות בגרסתו של הנאשם בדבר אותה אלימות חמורה שנטען על ידו כי הופעלה כלפיו מצדו של עומר. נהפוך הוא - כלל הראיות שנפרשו לפני בית המשפט, תוך בחינת גרסתו של הנאשם אל מול העדויות השונות והראיות האובייקטיביות, מחזקות את עדותם של השוטרים באשר לאופן התרחשות האירועים במשרדי ימ"ר לכיש, ואילו בגרסתו של הנאשם נמצאו תמיהות וסתירות שונות.

128. כך, הנאשם הודה בבית המשפט כי הוא שוחח עם בתאל בתחנת הימ"ר, והלה אף הודה כי הוא אמר לבתאל למסור בחקירה כי הסמים שייכים לו (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 109, שורה 13). ברי, כי עניין זה מהווה חיזוק לדברים שמסרו השוטרים בעדויותיהם לפיהם, התפרעות הנאשם במשרדי הימ"ר החלה לאחר שהם נאלצו להפריד בין הנאשם לבתאל שכן, הנאשם ניסה לשבש את החקירה וניסה לומר לבתאל מה לומר בחקירתה.

129. כך, וכנטען על ידי המאשימה, בתאל בהודעתה במשטרה מיום 05.08.2021, לא ציינה כל אלימות שהופנתה כלפי הנאשם מצד המשטרה בעת המעצר בימ"ר לכיש (ת/19), וזאת בניגוד לדברים שהנאשם מסר בחקירתו הנגדית לפיהם, בתאל הייתה עדה לאירועים האלימים שהוא חווה בימ"ר (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 103, שורות 10-1). הסתירה שעולה מגרסתו של הנאשם אל מול דבריה של בתאל, מקבלת משנה תוקף במיוחד נוכח דבריה של בתאל בחקירתה במשטרה מיום 30.12.2018 (נ/2), שהוגשה כראיה לבית המשפט בהסכמת הצדדים וללא כל הסתייגות, שם (כאמור) בתאל נחקרה על עניין אחר לחלוטין (שאינו מעניינינו). מדבריה של בתאל בחקירתה עלה, שבאותו אירוע אחר, השוטרים הפגינו לא אחת התנהגות אלימה הן כלפיה והן כלפי הנאשם (עמוד 3, שורות 20-33; עמוד 4, שורה 79-71; עמוד 7, שורה 146). הדעת נותנת אם כן, כי לו הייתה אכן מופגנת אלימות מצד השוטרים כלפי הנאשם גם באירוע שבמוקד כתב האישום אזי, בתאל לא הייתה נמנעת מלפרט על כך.

130. כך, **הנאשם** במסגרת עדותו בבית המשפט מסר כי בנוסף **לעומר** שהפלא בו את מכותיו, הרי **שחלק מהשוטרים הצטרפו אל עומר ותקפו אותו**, בעוד ששוטרים אחרים דווקא הגנו עליו מפני תקיפותיו של עומר. ואולם, ובניגוד לכך, בחקירתו במשטרה מסר הנאשם כי רק עומר היה זה שתקף אותו, ואילו השוטרים האחרים התערבו לטובתו (ת/1, עמוד 2, שורות 14-15; עמוד 4, שורות 68-70).

131. כך, **הנאשם** אישר בעדותו כי **מניסן** תפס אותו מהאזיקים והפיל אותו לרצפה (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 96 שורות 14-18), תוך שהדבר משתלב עם עדותו של **מניסן** לפיה, הוא ניסה לרסן את הנאשם ולכן, הוא נאלץ להפילו לעבר הרצפה. ויוער, כי רמיזת הנאשם בעדותו בבית המשפט לפיה, **מניסן** הצטרף במשרדי הימ"ר לתקיפתו על ידי עומר שהפליא בו את מכותיו (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 96, שורות 14-26), אין לה כל זכר בחקירת הנאשם במשטרה, ועניין זה נטען על ידו לראשונה בבית המשפט. מה עוד, שההגנה נמנעה מלחקור באופן פרטני את עדי התביעה בעניין טענתו של הנאשם לפיה, חלק מהשוטרים הצטרפו אל עומר ותקפו אותו, בעוד ששוטרים אחרים דווקא הגנו עליו מפני תקיפותיו של עומר, כשדבר זה לדידי, מדבר בעד עצמו.

132. כך, **הנאשם הודה כי הוא קילל את עומר במילים בוטות** (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 109, שורה 13; עמוד 110, שורה 3), והמשיך לקלל אף במהלך הנסיעה לבית החולים לאחר חקירתו, תוך שבשלב זה עומר כלל לא היה מצוי בסמוך אליו (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 110, שורות 1-4). דברים אלו עולים בקנה אחד עם הדברים שתיאר **איל כהן** בדו"ח הפעולה שהוא רשם ושהוגש לבית המשפט בהסכמה (ת/13), כשלדידי, דבר זה מחזק את גרסאות השוטרים כי הנאשם קילל וגידף את עומר בצורה חריפה, תוך שהתנהגותו הייתה משולחת כל רסן שהצריכה את ריסונו, תוך הפעלת כוח סביר.

133. כך, צפייה **בתמונות הצבעוניות המתעדות את החבלות על פלג גופו העליון של הנאשם מיום האירוע**, שצולמו על ידי החוקר **אלמו גביו (ת/9א)** מעלה, כי **על ידיו ורגליו של הנאשם ישנם שפשופים, במקום שבו מונחים היו האזיקים, וכן מספר סימני חבלות מינוריות ושטחיות בגבו ובצווארו**. תיעוד זה של החבלות מיום האירוע, אינו תומך כלל וכלל בגרסתו של הנאשם לפיה, הוא "קיבל מכות רצח" והוכה במשך 4-5 שעות לסירוגין עד כדי "ניסיון רצח", כלשונו. דווקא תיעוד החבלות בתמונות מתיישב היטב עם גרסאות עדי התביעה באשר להתנהגותו משוללת הרסן של הנאשם, והצורך שהיה לרסנו.

134. וכך, כעולה **מדו"ח סיכום הביקור של הנאשם במחלקה לרפואה דחופה בבית החולים ברזילי (ת/3)**, הרופא הבחין כי לנאשם היו כמה חבלות קטנות (מספר שריטות קטנות בקרקפת, וחבלה בצוואר בדמות מעט נפיחות בצוואר באספקט לטרלי משמאל), וכן חבלות בגפיים תחתונות ועליונות בדמות שפשופים (תוך שלפי התמונות ניתן להבחין כי החבלות הינן במקום שבו היו מונחים האזיקים), ללא בעיות נשימה (וזאת על אף שהנאשם מסר בבדיקתו כי הוא סובל מקושי בנשימה), תוך **שמצבו הכללי של הנאשם היה טוב**. עוד יצוין, כי בדו"ח נרשם, כי **הנאשם שלל חבלת ראש, חזה ובטן**, וכן נשללו בבדיקה סימני חבלה או רגישות בחזה או בבטן. וכל זאת, על אף שהנאשם מסר בעדותו כי הוא ספג מכות מעומר גם בחזה ובבטן (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 89 שורה 1). בנוסף לאלו (כזכור), **הנאשם סירב לעריכת בדיקה מקיפה בבית החולים**, על אף שבחקירתו הוא טען כי הוא סובל מכאבים עזים.

הנה כי כן, ומכל הטעמים שפורטו לעיל, מצאתי לקבל את גרסת עדי התביעה לאופן התרחשות האירועים בימ"ר לכיש.

135. ויוער, כי ההגנה טענה בסיכומיה, כי מהכתוב **בלועזית** בתעודה הרפואית עולה, כי נמצא שלנאשם היו **זעזועים** בחלקים בלתי ספציפיים של האברים העליונים והתחתונים, וכן **זעזוע** בפנים, בגולגולת ובצוואר, וזאת **בנוסף** לאבחנות שנרשמו בשפה העברית - שריטות בקרקפת, חבלה בצוואר ובגפיים העליונות והתחתונות. מכאן, ביקשה ההגנה לקבוע שאצל הנאשם נמצאו חבלות המחזקות את גרסתו כי הלה הוכה נמרצות על ידי השוטרים. חרף דבריה אלו של ההגנה, הרי שעיון ברשום בתעודה הרפואית מגלה, כי לא צוין בלועזית כי לנאשם **'זעזועים'**, אלא נכתב כי לנאשם **"contusion" קרי, חבלות**, בגפיים עליונות ותחתונות, וכן חבלות בפנים, בקרקפת ובצוואר (אך לא בעיניים). כך גם

ובהמשך הסיכום נכתב בשפה העברית תחת הכותרת "בבדיקה הגופנית", כי לנאשם "מס' שריטות קטנות בקרקפת...צוואר - מעט נפיחות באספקט לטרלי משמאל...שפשופים בכפות ידיים ורגליים", תוך שבעמוד השני, תחת הכותרת "דין וסיכום קבלה" נכתב שוב, כי לנאשם חבלות בצוואר, ובגפיים עליונות ותחתונות. כמו כן (וכאמור), תיעוד חבלותיו של הנאשם בתמונות (9/ו-9/א), מצביע באופן חד משמעי וברור על חבלות שטחיות בדמות שפשופים על ידיו ורגליו של הנאשם במקום שבו היו מונחים האזיקים, התואם את האמור בתעודה הרפואית המתארת את אותן החבלות בגפיים העליונות והתחתונות כ"שפשופים בכפות הידיים והרגליים". מתוך כך נראה לסבור (ועת' וכאמור), ההגנה נמנעה מלזמן את הרופא למתן עדות בבית המשפט, כי האבחנות בלועזית ובעברית בתעודה הרפואית חופפות האחת את השנייה, וכלל אינן מחזקות את תזת ההגנה בדבר המכות הנמרצות שספג הנאשם לדבריו, אלא דווקא, מתיישבות היטב עם גרסת עדי התביעה.

136. הנה כי כן, לא מצאתי לקבל את טענותיו של הנאשם כי אין ליתן אמון בגרסת השוטרים לאופן התרחשות האירועים בימ"ר לכיש וכי הקללות שהוא הטיח בעומר היו על רקע האלימות הקשה שהוא ספג מהאחרון שכן (וכאמור בהרחבה לעיל), טענותיו של הנאשם בעניין זה אינן נתמכות בכל ראיה, ובכלל זה, בראיות אובייקטיביות או בעדויות השוטרים שהעידו לפניי, שלא מצאתי לפקפק במהימנותם.

137. בשולי העניין אעיר, כי ההגנה ניסתה לערער את אמינותו של עומר בכך שטענה, כי עומר מסר לראשונה במהלך עדותו בבית המשפט כי הנאשם הטיח את ראשו בארון ברזל במשרדי הימ"ר, כשדבר זה לא היה כל זכר בדו"ח הפעולה שהוא רשם (11/ת). בעניין זה ייאמר, כי מצאתי לקבל את הסברו של עומר לפיו, הוא נוטה לרשום בדוחות רק דברים רלוונטיים, וכי אין באפשרותו לכתוב בדו"ח כל דבר שהתרחש, אלא רק את הדברים החשובים (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 62, שורות 1-2). מה עוד, שנוכח התנהגותו הפרועה ושלוחת הרסן של הנאשם במשרדי הימ"ר, כפי שנפרש לפניי מעדויותיהם של השוטרים, אזי ברי, כי לא מצופה היה מעומר לרשום בדו"ח כל צעד ושעל שנעשה על ידי הנאשם וסביר להניח שחלק מהדברים, שאינם בליבת העניין, יכול ונשתכחו ולא נרשמו על ידו והועלו בזיכרוננו רק במהלך עדותו בבית המשפט. מה עוד, שחיזוק לדבריו של עומר, באשר לאירוע שבו הטיח הנאשם את ראשו בארון ברזל, נמצא בדברי הנאשם עצמו, אשר אישר בבית המשפט כי הוא הטה את ראשו אל עבר הארון ונגע עם ראשו בארון (אך לא הטיח את ראשו בו ממש) (פרוטוקול הדיון מיום 13.07.2021, עמוד 91, שורות 1-4), כך שלדבריו של עומר באשר להטחת הנאשם את ראשו בארון ברזל, יש אחיזה אף בדברי הנאשם עצמו.

138. אכן, בית המשפט לא התעלם מכך שמעדותו של עומר עלו כמה תהיות ואי דיוקים, כדוגמת העובדה שהלה לא ציין בדו"ח הפעולה שהוא רשם ולא במהלך עדותו בבית המשפט, כי מניסן סייע לו להפיל את הנאשם לעבר הרצפה במשרדי הימ"ר, כאמור בעדותו של מניסן (על אף שבדו"ח הפעולה שרשם עומר, מניסן מצוין כאחד הנוכחים בתקרית); עומר לא זכר בתחילה במהלך עדותו בבית המשפט כי הוא הפיל את הנאשם לעבר הרצפה בדירה על מנת לרסנו ולאזקו כפי שהוא רשם בדו"ח הפעולה (10/ת) (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 58, שורות 12-15; עמוד 59, שורה 7); וכי בדו"ח הפעולה רשם עומר כי הוא כבל את הנאשם במשרדי הימ"ר "כבילת בננה" (11/ת), בעוד שבעדותו בבית המשפט הלה ציין כי מדובר בכבילה שאינה נחשבת לכבילת בננה ממש (עמודים 63-64), ואולם (וכאמור), כל שנרשם על ידי עומר בדו"ח הפעולה הוא, כי הנאשם נכבל ב"כבילת בננה" ללא כל פירוט. בעניין זה ייאמר, כי בבחינת מכלול עדותו של עומר והגיונה הפנימי, וכן מהתרשמות בית המשפט הבלתי אמצעית מעדותו של עומר והשוואתה אל מול יתר העדויות השונות שנפרשו לפניי, הגעתי לכלל דעה, כי אין באי הדיוקים שהתגלו בדבריו אלו של עומר כדי לפגום בעדותו, מה גם, שבמקרה הנדון אין המדובר בסתירות הנוגעות לליבת האירוע, ובהחלט ייתכן שמקורן בחולשתו של הזיכרון האנושי ובבלבול שנפל אצלו בשל הזמן הרב שחלף בין האירועים לבין מועד מסירת עדותו. על כן, לא מצאתי באי דיוקים ותהיות אלו לפקפק באמינות דבריו של עומר כמכלול, אשר הותר בי רושם אמין דיו.

139. בסיכומי של עניין זה ייאמר, כי נוכח כלל הראיות שנפרשו לפניי, בתוספת שקריו של הנאשם והסתירות שנתגלו בעדותו כפי שפורט בהרחבה לעיל - מצאתי לדחות את גרסתו של הנאשם, לקבל את גרסת עדי התביעה, ולקבוע כי במעשי הנאשם התקיימו היסודות העובדתיים של עבירת ההפרעה לשוטרים לפי סעיף 275 לחוק העונשין, עת הוכח לפניי כי

הנאשם שוחח עם **בתאל** במהלך שהותם של השניים במשרדי הימ"ר, תוך שהשוטרים במקום ניסו להפריד ביניהם ואולם, הנאשם סירב לבקשת השוטרים להירגע, החל להשתולל והתנהג בצורה חסרת כל רסן, קילל וכינה את עומר בקריאות גנאי גזעניות, ואף הפנה תנועת גוף מאיימת כלפי **עומר**. בכל אלה, הפריע הנאשם בהתנהגותו לשוטרים בעודם ממלאים את תפקידם כחוק. באשר ל**יסוד הנפשי** הנדרש לצורך גיבושה של עבירת ההפרעה לשוטר, שהינו, ה"כוונה" להפריע, הרי שברור כי התנהגותו שלוחת הרסן של הנאשם, עת הלה נמנע מלציית להוראות השוטרים שהורו לו שלא לשוחח עם בתאל, תוך שהוא מפעיל כוח נגד השוטרים ונאבק עימם, מלמד כי הנאשם התכוון לפעול בניגוד להוראותיהם של השוטרים בעת מעצרו, וזאת על מנת לסכל את מילוי תפקידם כדין. משכך, **נחה דעתי כי התגבש בעיניו של הנאשם היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו עת הנאשם היה מודע למעשיו ולטיב הנסיבות, והתגבשה בקרבו כוונה מיוחדת שליוותה את מעשיו במטרה להכשיל או להפריע לשוטרים (ראו לעניין זה, תפ"ח (מחוזי י-ם) 21521-03-12 מדינת ישראל נ' עמוס ארנסט (נבו, 26.02.2014)).**

2. האם יש להרשיע את הנאשם בעבירת ההפרעה לשוטר שהתבצעה במשרדי הימ"ר חרף הפגם שנתגלה בכתב האישום

140. כאמור זה מכבר, מצאתי לקבוע, כי כתב האישום בסעיפים 5 ו-6 מתאר על פניו מסכת אירועים שהתרחשה בדירה, ומשכך, נפל פגם בניסוחו של כתב האישום. בנוסף לכך הכרעתי, כי הנאשם ביצע עבירה של הפרעה לשוטר במשרדי הימ"ר כפי שפורט בהרחבה לעיל.
141. הנה כי כן, נשאלת השאלה, האם הפגם שנפל בניסוח כתב האישום מוביל מניה וביה לזיכויו של הנאשם מהמיוחס לו בסעיפים 5-6 לכתב האישום.
142. כידוע, הגם אם בית המשפט מקבל טענה בדבר פגם שנפל בכתב האישום (ויוער, כי טענת פגם או פסול בכתב האישום לא נטענה לפניי על ידי ההגנה במישורין), אין משמעות הדבר כי כתב האישום יבוטל בהכרח, ועל בית המשפט לבחון האם מדובר בפגם היורד לשורשו של עניין, וכי יש בו כדי לקפח את זכויותיו של הנאשם ולפגוע בהגנתו. בבחינת תוצאתו של הפגם שנפל בכתב האישום יש מקום להשתמש בדוקטרינת **הבטלות היחסית** לפיה, יש לבחון את מהות הפגם על רקע נסיבות העניין, כאשר הסעד שייבחר והנפקות שתינתן לפגם שנפל בכתב האישום צריכים להלום את מכלול הנסיבות (ראו לעניין זה, ת"פ (מחוזי י-ם) 67104-01-20 **מדינת ישראל נ' בנימין נתניהו** (נבו, 14.12.2020) להלן: "**עניין נתניהו**"). עוד יש להזכיר מושכלות ראשונים כי, "**הדין הפלילי אינו צריך לקבל צורת משחק אשקוקי שבו מהלך אחד בלתי נכון קובע את גורל המשחק. תפקיד הדין הפלילי - להוציא כאור משפט**" (ראו לעניין זה, ע"פ 1/48 **פרדריק ויליאם סילוסטר נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל**, א 5 (1949) (ההדגשות אינן במקור, נ.ש.מ.)).
143. לאחר שקילת הדברים לגופם, מצאתי כי על אף הפגם שנפל בניסוחו של כתב האישום באשר לתיאור המקום שבו בוצעו העבירות המיוחסות לנאשם בסעיפים 5-7 לכתב האישום, הרי שיש מקום להרשיע את הנאשם בעבירת ההפרעה לשוטר בגין מעשיו שבוצעו במשרדי הימ"ר, וזאת בהתאם לאשמתו של הנאשם במיוחס לו כפי שעלה מהעובדות שהוכחו לפניי בהתאם לסעיף 184 **לחוק סדר הדין הפלילי, ואנמק**.
144. **ראשית**, סעיף 184: **לחוק סדר הדין הפלילי** שכותרתו: "**הרשעה בעבירה על פי עובדות שלא נטענו בכתב האישום**" קובע כדלקמן:
- "**בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום**".
145. אכן, וכידוע, תנאי יסוד ליכולתו של נאשם לגבש ולהציג קו הגנה הוא ידיעה בדבר האישומים המיוחסים לו, לפי שעל אדם לדעת ממה עליו להתגונן. עם זאת, נקבע כי יש בידי בית המשפט הסמכות להרשיע נאשם בעבירה שנתגלה לו

במהלך שמיעת הראיות, גם אם עובדות אלו לא נטענו בכתב האישום: "אין פסול בהרשעה על פי מסכת עובדתית שונה מזו שנטענה בכתב האישום, אף אם הקשר בינה לבין המיוחס לנאשם בכתב האישום קלוש, ובלבד שניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן" (ראו לעניין זה, ע"פ (מחוזי ב"ש) 47736-04-18 מדינת ישראל נ' אמג'ד אלקאדי (נבו), 27.03.201 (להלן: "עניין אלקאדי").

146. **שנית**, לבית המשפט הסמכות להרשיע נאשם בעבירה שהתגלתה לו מהעובדות שהובאו לפניו, גם אם בעובדות כתב האישום נפל פגם או חוסר מסוים: "סעיף 184 מאפשר, במקרים מסוימים, להתגבר על פגם או חסר שנפל בכתב האישום, בהתקיים התנאים האמורים בסעיף" (ראו לעניין זה, ע"פ 816/10 עודד גולד נ' מדינת ישראל (נבו), 03.09.2012 (ההדגשות אינן במקור, נ.ש.מ.)).

147. **שלישית**, התנאי לפיו, 'ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן', משמעו, כיניתנה לנאשם ההזדמנות לחקור עדים; להביא ראיות; ולפתח ולהציב קו הגנה כנגד אותן עובדות שאינן מופיעות בכתב האישום. בעניין זה, על בית המשפט לבחון שמא הנאשם הופתע, וכתוצאה מכך נמנעה הימנו האפשרות לפתח קו הגנה חדש ולהתגונן כנגד העבירה שעובדותיה לא נטענו בכתב האישום: "בבסיסה של דרישת מתן הזדמנות סבירה להתגונן, עומדת התכלית של הבטחת יכולת הנאשם להתמודד עם הקושי, הנובע מחסרונם של טיעון עובדתי בכתב האישום. הדרישה מגלמת את ההכרה בכך שזכותו של נאשם לנהל את הגנתו עשויה להיפגע בנסיבות בהן הוא לא הועמד בפני מכלול העובדות, שבגינן נמצא חייב בדין, במועד הגשת כתב האישום. (ראו לעניין זה, ע"פ 9090/07 יוסי חזן נ' מדינת ישראל) (נבו, 09.02.2011) להלן: "עניין חזן"; וכן ע"פ 63/79 עוזר ואח' נ' מדינת ישראל פ"ד לג (3) 606. בהמשך לכך, נקבע כי עמידה בדרישה של מתן הזדמנות סבירה לנאשם להתגונן, אינה חייבת להתבטא באזהרה מפורשת של הנאשם במהלך הדיון לפיה, בידי בית המשפט להרשיעו בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום.

148. **ורביעית**, המבחן לבחינת קיומה או היעדרה של דרישת ההזדמנות הסבירה להתגונן, הינו כפול: "ראשית יש לבחון האם ניתנה לנאשם הזדמנות טכנית סבירה לזמן ולחקור עדים, להביא ראיות מטעמו וכיוצא בכך. שנית, יש לבחון בחינה מהותית, שעיקרה בשאלה האם קיבל הנאשם הזדמנות סבירה לגבש ולהציג קו הגנה ביחס לעבירה שעובדותיה לא נטענו בכתב האישום" (עניין חזן, לעיל). וכן: "...חשובה השאלה האם הופתע הנאשם מן העובדות החדשות שיוחסו לו והאם ניתן להניח שהיה נוקט קו הגנה שונה לו היה מודע להן" (ראו לעניין זה, רע"פ 6448/12 ש"א (ששון יוסף אפרים) בע"מ נ' מדינת ישראל (נבו, 11.09.2012)).

149. ויוער, כי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי אינו מגביל את סמכות בית המשפט להרשיע נאשם רק בעבירות שהתשתית להן לא הייתה ידועה לתביעה בעת הגשת כתב האישום, וסמכותו של בית המשפט לקבוע ממצאים ולהרשיע נאשם, היא סמכות נפרדת ומנותקת משיקול דעתה של התביעה ומהראיות שהיו בידה לפני המשפט (ראו לעניין זה, דנ"פ 4603/97 אהרן משולם נ' מדינת ישראל, נא(3) 160 (1998) להלן: "עניין משולם").

150. **ובענייננו**, בכל הנוגע למבחן הטכני, מצאתי כי לנאשם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן, אם לא למעלה מכך, ובכלל זה, לזמן ולחקור עדים ולהביא ראיות מטעמו בכל הנוגע לנעשה במשרדי הימ"ר כמתואר לעיל. כך גם בכל הנוגע למבחן המהותי, ההגנה קיבלה הזדמנות סבירה לגבש ולהציג קו הגנה ביחס לעבירה שעובדותיה לא פורטו (כדבעי) בכתב האישום, וההגנה אף עשתה זאת בפועל (כפי שעוד יפורט בהמשך הדברים). מה עוד, שכבר בתחילת הליך הבאת הראיות, ושמיעת עדויותיהם של העדים הראשונים, הצהירה המאשימה כי עובדות 5 ו-6 לכתב האישום מתייחסות לאירוע שאירע במשרדי הימ"ר, ולא לנעשה בדירה (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמודים 35-36) (וכל זאת חרף הכלל שנקבע בפסיקה, לפיו, התנאי של מתן הזדמנות סבירה להתגונן, איננו חייב להתבטא בהשמעת אזהרה מפורשת באוזני הנאשם כי יכול ובית המשפט יעשה שימוש בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי). יוצא אפוא, כי הצהרתה זו של המאשימה, בשלב כה מוקדם של שמיעת הראיות בתיק, יש בה כדי למלא אחר תנאי 'ההזדמנות הסבירה להתגונן', הנדרש לצורך הרשעת נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו, אף אם עובדות אלה לא

נטענו בכתב האישום (ראו, עניין אלקאדי, לעיל).

151. ויוער, כי אף אם המאשימה לא הייתה מצהירה באופן מפורש כי **עובדות 5 ו-6 לכתב האישום מתייחסות לאירוע שאירע במשרדי הימ"ר**, הרי שבכל מקרה, אחד מקווי ההגנה המרכזיים שבהם אחזה ההגנה התמצה בטענת הנאשם לאלימות שננקטה כלפיו מצד **עומר** במשרדי הימ"ר. בהמשך לכך, הנאשם העיד ונחקר ארוכות בעניין זה, תוך שכלל העדויות שנפרשו לפניי - אופן ניהול ההליך על ידי הצדדים; חקירת העדים השונים הן מצד המאשימה והן מצד ההגנה; והשאלות הקונקרטיות שהפנתה ההגנה **בחקירותיה הנגדיות** לעדי התביעה (כך למשל חקירתו הנגדית של **אסף שריקאר** מיום 15.06.2021, עמודים 27-33; חקירתו הנגדית של החוקר **מניסן יאסו** מיום 15.06.2021, עמודים 42-47; וחקירתו הנגדית של **עומר אליאדנה** מיום 15.06.2021, עמודים 62-67; עמוד 56, שורות 17-18, עמוד 86 שורה 6), אשר נסבו בחלקן הארי סביב האירועים שהתרחשו במשרדי ימ"ר לכיש והאלימות שהופעלה שם מצד הנאשם (המשטרה) - מעידות בצורה ברורה, כי לנאשם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן נגד המיוחס לו במשרדי הימ"ר.
152. **בסיכומי של עניין זה ייאמר, שהתנהלות זו של ההגנה במהלך המשפט, מעידה כאלף עדים כי ההגנה ידעה היטב כי המאשימה ביקשה מבית המשפט להרשיע את הנאשם בגין שני אירועי הפרעה לשוטר (הן אירוע ההפרעה שהתרחש בדירת הנאשם, הן אירוע ההפרעה שהתרחש במשרדי הימ"ר), וכי חרף הפגם שנפל בניסוחו של כתב האישום, העובדות המיוחסות לנאשם בסעיפים 5-7 לכתב האישום עניינן, הפרעת הנאשם לעבודת השוטרים שהתרחשה בימ"ר לכיש. בהינתן הרושם החד, כי חרף הפגם שנפל בניסוחו של כתב האישום, ההגנה ניהלה את התיק מתוך מודעותה לכך שכוונת המאשימה הינה, כי עובדות כתב האישום בסעיפים 5-7 מיוחסות לנאשם בעת היותו מצוי במשרדי הימ"ר, לא ניתן לסבור בשום אופן כי ההגנה הופתעה מכך. יוצא אפוא, כי ניתנה לנאשם הן הזדמנות טכנית והן הזדמנות מהותית להתגונן מפני המיוחס לו, ומשכך, מצאתי בנוסף להרשיע את הנאשם בעבירת ההפרעה לשוטר (לפי סעיף 275 לחוק העונשין), שבוצעה על ידו במשרדי ימ"ר לכיש, וזאת בהתאם לעובדות שנגלו לפניי במשפט ומכוח סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי.**
153. במאמר מוסגר יצוין, כי נפל פגם נוסף בניסוחו של כתב האישום, עת בחלק הכללי לכתב האישום נרשם כי: "**הנאשם ובתאל קמביסיס, מתגוררים ברחוב יפה נוף 23 דירה 6007 אשקלון**", בעוד שמכלל העדויות והראיות שנפרשו לפניי, ובכלל זה מהאמור בסעיף 1 לעובדות כתב האישום ומעדות הנאשם, עולה בבירור, כי הנאשם התגורר **בדירה 3009** באותה הכתובת ולא **בדירה 6007**, שבה התגורר אביו של הנאשם (שגם בדירתו נערך חיפוש בהתאם לצו חיפוש).
154. כאמור זה מכבר, גם אם בית המשפט מקבל טענה בדבר פגם או פסול שנפל בכתב האישום, אין משמעות הדבר כי כתב האישום יבוטל מניה וביה, ובמקרה מעין זה, על בית המשפט לבחון האם מדובר בפגם היורד לשורשו של עניין, וכי יש בו כדי לקפח את זכויותיו של הנאשם ולפגוע בהגנתו (ראו, עניין נתניהו, לעיל).
155. **בענייננו**, נראה כי המדובר בטעות סופר שנפלה מצד המאשימה, וכי מדובר בפגם קל וטכני באופיו. מה גם, שלדידי, מדובר בפגם שהיה מצופה כי ההגנה תעמוד עליו בעצמה, ואולם למעשה, אף לא אחד מהצדדים שת ליבו אליו. למעלה מכך, אין חולק כי הדירה שבה היה מצוי הנאשם במועד הרלוונטי לכתב האישום, קרי, דירה 3009, הינה דירתו של הנאשם, ולא דירה 6007 שהינה דירת אביו של הנאשם. בנסיבות אלו, לא מצאתי להעניק לפגם זה משקל של ממש, עת לא היה בפגם האמור כדי לפגוע בהגנת הנאשם כהוא זה (וראו לעניין זה, ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו, 02.08.2006)).
156. הנה כי כן, לא ניתן להתעלם מכך כי בכתב האישום נפלו כמה שגיאות ואי דיוקים. השגיאה הראשונה שנפלה הינה שגיאה מהותית, כך, המאשימה לא מצאה לנכון לפרט את המקום שבו אירעו האירועים המיוחסים לנאשם בסעיפים 5-7 לכתב האישום. בהמשך לכך, וחרף העובדה שהמאשימה הבחינה בטעותה עוד בשלב מוקדם בהליך, תמוה בעיניי מדוע המאשימה לא טרחה לבקש מבית המשפט לתקן את הפגם שנפל בכתב האישום באמצעות הגשת בקשה לתיקון כתב אישום, והסתפקה בהותרת כתב האישום כהווייתו. השגיאה השנייה שנפלה הינה טכנית באופייה, עת המאשימה טעתה

בחלק הכללי בכתב האישום טעות סופר במספר הדירה שבה התגורר הנאשם במועדים הרלוונטיים לאישום. אכן, בית המשפט מצא להרשיע את הנאשם בעבירת ההפרעה לשוטר שהתבצעה במשרדי הימ"ר בהתאם לעובדות שהוכחו לפניו במהלך המשפט בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, חרף הפגם שהתגלה בכתב האישום ואולם, וכידוע, בתי המשפט עמדו לא אחת על חשיבות הדיוק בכתב האישום שמוגש כנגד נאשם שמא תפגע הגנתו. הנה כי כן, **מצופה מהמאשימה להבא לשים לב לכך, למען טעויות כגון אלו לא ישנו שכן, על המאשימה מוטלת האחריות להגיש כתבי אישום ברורים וחפים מטעויות ככל הניתן** (וראו לעניין זה, רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, ס(4) 96 (2006); ובג"ץ 199/18 רענן בן טובים נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל) נבו, 20.03.2018).

ה. עבירת שיבוש מהלכי משפט

157. המאשימה בסיכומיה, ביקשה להרשיע את הנאשם בעבירת שיבוש מהלכי משפט (לפי סעיף 244 לחוק העונשין), חרף העובדה שכתב האישום לא ייחס לנאשם את עבירת השיבוש. לשיטת המאשימה, מהראיות שהוצגו על ידה עולה, כי הנאשם הודה במסגרת עדותו בבית המשפט, כי במהלך הימצאותו במשרדי הימ"ר הוא אמר **לבטל** עובר לחקירותיהם, לומר בחקירה כי הסמים שנמצאו בתיקה במהלך החיפוש בדירה שייכים לו (על אף שלטענת הנאשם הסמים לאמיתו של דבר אינם שייכים לו), ומכאן, שיש להרשיעו בעבירת השיבוש. ההגנה טענה מנגד, כי היא לא התגוננה נגד אישום זה שכן, המאשימה נמנעה מלייחס לנאשם עבירה זו בכתב האישום, ומשכך, אין מקום להיעתר לבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירת השיבוש, שנטענה בשלב הסיכומים.

158. כאמור זה מכבר, סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, אינו מגביל את סמכות בית המשפט להרשיע נאשם רק בעבירות שהתשתית להן לא הייתה ידועה לתביעה בעת הגשת כתב האישום, וסמכותו של בית המשפט לקבוע ממצאים ולהרשיע נאשם, הינה סמכות נפרדת ומנותקת משיקול דעתה של התביעה ומהראיות שהיו מצויות בידיה עובר למשפט. ואולם, **הימנעותה של המאשימה מלהאשים את הנאשם בעבירה שעובדותיה עולות מחומר הראיות שהיה מצוי ברשותה, מהווה שיקול כבד משקל שבית המשפט יביאו בין שיקוליו לעניין הרשעה לפי סעיף 184 לחסד"פ: "יש בעובדה שהיה בידי התביעה חומר ראיות שניתן היה להרשיע על-פיו, והיא נמנעה מלהאשים בגינו, נימוק כבד משקל שבית המשפט יביאו בגדר שיקוליו לעניין הרשעה. שיקול זה יש בו טעם כפול: ראשית, משום שמלכתחילה לא ראתה התביעה עניין ציבורי בהשגת הרשעה על יסוד אותן עובדות; ושנית, משום ההגינות כלפי הנאשם המחייבת זהירות וריסון בנסיבות כאלה"** (עניין משולם, לעיל).

159. **בענייננו**, הרי שעובר להחלטתה של המאשימה להגיש כתב אישום נגד הנאשם, בחומר הראיות שהיה מצוי בידיה, נמצאו עדויות לכך שבזמן שהותם של הנאשם ובתאל בימ"ר לכיש, הנאשם ניסה לשוחח עם בתאל על אודות חקירותיהם העתידיות. כך למשל, מזיכרון הדברים שערך **אסף שריקאר**, נרשם: **"במהלך שמירה על העצור שחר דורון, הוא דיבר עם חברתו בתאל וניסה לומר לה מה להגיד בחקירה..."** (ת/4, שורות 1-2). גם **עומר אליזאדנה**, כתב בדו"ח הפעולה שהוא רשם: **"במהלך שמירה על העצור שחר דורון החשוד התחיל לדבר עם החברה שלו... ולהגיד לה "לא לדבר בחקירה..."** (ת/11, שורות 1-2). יתרה מכך, מחקירת הנאשם באזהרה, הלה הוזהר כי הוא חשוד בעבירת השיבוש, והוא אף נשאל על כך מפורשות במהלך חקירתו (ת/1, עמוד 5, שורה 115). מעבר לעובדה כי על פני הדברים לכאורה, המעשים המיוחסים לנאשם בעניין זה הולמים יותר את עבירת ההדחה בחקירה לפי סעיף 245 לחוק העונשין ולא את עבירת השיבוש, הרי משראיות אלו היו פרושות לנגד עיני המאשימה עובר להגשת כתב האישום, תוך שהמאשימה מצידה מצאה לנכון שלא להגיש כתב אישום כנגד הנאשם בגין עבירת השיבוש אזי, יש בכך נימוק כבד משקל שלא להיעתר לבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

160. יתרה מכך, לידי, בהתאם למבחנים שהותוו בפסיקה לצורך הרשעה בעובדות שלא נטענו בכתב האישום לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, לא ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן כנגד האשמה זו, לא במישור הטכני, ולא במישור המהותי. העדים שהעידו בעניין זה, **אסף שריקאר** (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 32, שורות 9-10), **עומר אליזאדנה** (פרוטוקול הדיון מיום 15.06.2021, עמוד 55, שורות 13-16), אכן העידו בבית המשפט דברים דומים

מאוד לדברים שהם כתבו בדוחות הפעולה שהם רשמו, אך שני עדים אלו, לא נשאלו על ענין השיבוש המיוחס לנאשם שאלות של ממש מצד ההגנה, ואף המאשימה לא התעכבה על אמרות אלו של העדים. בנסיבות אלו, בית המשפט לא קיבל את הרושם, כי המאשימה חפצה להאשים את הנאשם בעבירה של שיבוש מהלכי המשפט מתוך עובדות אלו על אודותיהן העידו העדים במהלך עדותם בבית המשפט, חרף העובדה כי עבירה זו לא יוחסה לנאשם מלכתחילה בכתב האישום.

161. כזכור, עדויות אלו של שני העדים היו גלויות בפני המאשימה **עובר** להגשת כתב האישום וחרף זאת, המאשימה החליטה לפי שיקול דעתה שלא להעמיד את הנאשם לדין בגין עבירה זו. אשר על כן, נראה כי עתירת המאשימה להרשעת הנאשם בעבירת השיבוש, כפי שעלה מסיכומיה, התגבשה אצלה רק לאחר שהנאשם מסר את עדותו לפני בית המשפט, תוך שמעדות זו עלה, כי הנאשם הודה שבמהלך שהותו עם **בתאל** במשרדי הימ"ר, הלה אמר לבתאל להגיד לחוקרים כי הסמים שייכים לו. הנה כי כן, נוצר הרושם, כי ההגנה אכן הופתעה מבקשה זו של המאשימה בסיכומיה להרשיע את הנאשם בעבירת השיבוש, וכתוצאה מכך נמנעה הימנה האפשרות המעשית לפתח קו הגנה חדש שהיה בו כדי להתגונן כדבעי כנגד העבירה, תוך שלא ניתנה להגנה הזדמנות של ממש לחקור את העדים הרלוונטיים בעניין זה ולהביא ראיות מטעמה. משכך, **מצאתי לקבוע, כי לא הייתה בידי ההגנה האפשרות הטכנית והמהותית להתגונן מפני עבירת השיבוש, ועל כן הנני דוחה את עתירת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה זו.**

162. למעלה מן הצורך יוער, כי לדידי, בבקשתה זו, מנסה המאשימה לאחוז את החבל בשני קצותיו. **מחד גיסא**, המאשימה טענה כי הסמים שנתפסו בדירה שייכים לנאשם. **מאידך גיסא**, המאשימה ביקשה מבית המשפט להורות על הרשעתו של הנאשם בעבירת השיבוש, בכך שהוא אמר **לבתאל** לומר לחוקריה כי הסמים שנתפסו בתיקה במהלך החיפוש בדירה, שייכים לו. במצב דברים זה, נראה כי המדובר בתרתי דסתרי בטיעוני המאשימה. שכן, לו המאשימה אכן סברה כי הסמים שנתפסו בתיקה של **בתאל** שייכים לנאשם, כמתואר בכתב האישום אזי, לאמיתו של דבר, הנאשם לכאורה אמר לבתאל להגיד אמת בחקירה - שהסמים שייכים לו. משכך, כלל לא ברור, כיצד במצב עניינים זה המאשימה מבקשת לייחס לנאשם את עבירת השיבוש. **לעומת זאת**, ואם מנגד, טענת המאשימה הינה, שהסמים אינם שייכים לנאשם, ומשכך אמירתו של הנאשם לבתאל למסור כי הסמים שייכים לו - הינו דבר שקר ועלול לגבול בשיבוש מהלכי משפט אזי, לא נהירה בקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית. הנה כי כן, שתי עתירותיה של המאשימה, האחת, להרשיע את הנאשם בעבירת החזקת הסם לצריכה עצמית, והשנייה, להרשיע את הנאשם בעבירת שיבוש מהלכי משפט, אינן יכולות לדור בכפיפה אחת זו עם זו, וטוב הייתה עושה המאשימה לו הייתה נמנעת מלבקש להרשיע את הנאשם בעבירת השיבוש מלכתחילה.

163. סוף דבר, ומכל הטעמים שפרטו לעיל, **מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת החזקת הסם לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) + 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים; להרשיע את הנאשם בשתי עבירות של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין; לדחות את עתירת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין; ולדחות את עתירת ההגנה הנוספת ל'הגנה מן הצדק'.**

ניתנה היום, י"ג חשוון תשפ"ב, 19 אוקטובר 2021,
במעמד הצדדים.

הוקלד ע"י לירז ביטון.